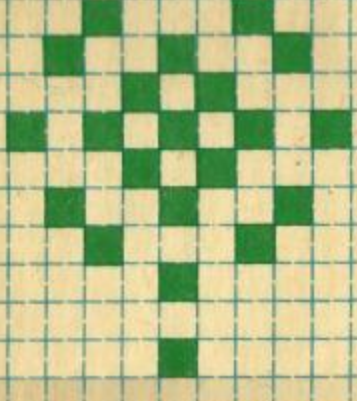
HASAN İZZETTİN

DİNAMO

ÇOBAN ŞİİRLERİ



ay

Bu kitap Anadolu Yazarlar, Çevirmenler ve Araştırmacılar Yayın Üretim Kooperatifi (AYÇA) yayınıdır; Yenigün Gazetesi Matbaasında dizilip basılmıştır. Nisan 1982

Şiir Dizisi : 2
Genel Dizi : 4

HASAN İZZETTİN DİNAMO

ÇOBAN ŞİİRLERİ



AYÇA Agah Efendi Sok. Uçar Han. 8/5 — ANKARA
TEL : 24 23 32

TÜRKİYE İDİLLERİ

İDİL : I

Bakıyorum türkü adamlarına iş düştü yine:
Dametas diyor ki «Haydi söylesene bizim türkümüzü.»
Davar, sığır sürüleri, yürüyüp gitti eceline
Eti yenmez bizleriyse istemiyor yeryüzü.

Kavuşurduk çoktan rahata etimiz yenseydi
Kemiklerimiz bile kül edilirdi fosfor için.
Ah yorgun insan şöyle bir dinlenseydi
Sanma gelirdi usuna ne sığırın, ne keçin.

Babam istiyor gövdesinin son artıklarıyla
Can vermek evimizin yerinde bitecek çamlara
Sahip olmak köyü örtecek sessiz akşamlara.

Dametas, kentte gönlünün, bağrının yırtıklarıyla
Bir fabrikada bir makinanın başında oturuyor
Çoluk çocuğuna düşünde bir gecekondu kuruyor.

İDİL : II

Bir acıklı derdi daha var Dametas'ın
Babası istemiyor birtürlü yıkılası köyden ayrılmak.
Oysa, köy bürünmüş en karanlığına yasın
Birkaç yaşlıdan başka isteyen yok orada kalmak.

Onlar da ancak anılarında bulmakta özgürlüğü
Yaşayıp gidecekler eski günleri düşleyerek.
Nerde o eski yağların, balların, sütlerin gürlüğü ?
Şimdi yetinecekler daldaki son elmayı dişleyerek.

Eskiden ağaçtaki bir elmaya on kişi atardı taş
Şimdi, birtek elmaya yüz kişi atıyor.
Analar, durmadan sokağa döl fırlatıyor.

Dağ köyleri ölüp giderken yavaş yavaş
Yaşlılar da istiyor köyleriyle birlikte ölmek,
Köyü kaplayan geç çamların dibine gömülmek...

İDİL : III

Gümüş saban derler toz gibi bir yağmur çiseliyor
Budur kaskatı toprağı helva gibi yapan.
Bu toprak, tohuma kuştüyü yatak geliyor
Mutlu bir türkü yapmak hevesinde Tirsis, aylak çoban

Aylak çobanın türküleri de bir gümüş sabandır
Helva gibi yumuşatır insan yüreklerini.
Cennet çayırlarını pir aşkına sulayandır
Hiçbir yağmur tutamaz dünyada onun yerini.

Girdim gümüş sabanın altına ben de toprak gibi
Şimdi, ikimiz de ağır ağır ıslanmaktayız
İkimiz de yalnızlıktan dert yanmaktayız.

Tatsız tuzsuz bir şey kadınsız böyle ıslanmak
Anlamsız Amarillis'in adını adını anmak.
Ebemkuşağı gerilmiş bize tak gibi..

İDİL : IV

Artık, Ormanlar insanlarımızı barındırmaz oldu
Sığırtmaç Dametas da bırakıp gitti Arkadya'yı
Bütün sığır, davar ormandan koğuldu
Tarlalar kaplamakta öbür yanda ovayı.

Mal şaşırdı artık nerde otlayacağını
Ormanda kolcu kol geziyor, tarlada köylü.
Hergün kırmaktalar birkaç sığırın bacağını
Birçoğu da yatmakta tarla sınırında ölü.

Buyüzden bütün davar, sığır sürüldü mezbahaya
Sahipleri onların etinden tatmadı bir lokma.
Başını ağrıtırsam Tirsis, kusura bakma.

Dametas böyle dedi ağlaya ağlaya
Hiç olmazsa zümrüt çam ormanları kurtulsun, dedik
Onunla oturup birer yanık türkü söyledik..

İDİL : V

Boncuk boncuk seslerini serperek bir sürü çayır kuşu
Adımlarımın altından kalkıverdi birdenbire.
Amarillis'i andırmaktaydı güneşin doğuşu
Üzgünlük, yine tutup vurdu beni yerden yere.
«Tirsis», «Tirsis» diye biri seslenmekteyde bana

Ötelerden, sümbül rengi sisler içinden
Öyle benziyordu ki Amarillis'in çağrısına
Çıkarırdım o sesi sayısız sesler içinden.

Güzel bir kadınla yatmak isteği bir şahlandı ki
«İlk gençliğimde aşksızdım» dedim, şimdi de aşksızım.
Bir cehennem oldu kükredi bağrımda sızım.

Sabah serinliğinde içim bir yandı bir yandı.
Kızdım Testilis'e beni böyle aşksız bıraktığından
Aşkımı salt bir çiçek gibi yakasına taktığından

İDİL : VI

Kış güneşi, birkaç kızarmış bulut, bir altın servi
Büyümekte bana doğru suda ufuktan.
En ağır başlı anlarımda bile ağır basan sevi
Kuşatmış bütün askerleriyle yöremi çoktan.

İlk usuma gelen Amarillistir çırılçıplak
Kış olduğundan habersiz çıkarıp atmış giyneğini.
Kalçasıyla göğüsleri mermer gibi ak
Hiçbiryanı şaşırtmıyor insanın belleğini.

Buluyorum onu elimle komuşum gibi istediğim yerde
Kimi zaman kış güneşinin yıkandığı denizlerde
Keçileriminin geviş getirdiği eski ağılda kimi zaman.

Kimi zaman yanıbaşımda sessiz oturmaktadır
Küskün bakışlarını kalbime vurmaktadır
Yaşanmamış sular geçmektedir bakışlarından.

İDİL : VII

«Tirsis, dedi, güzel bir kadın,» odun yarar mısın ?»
Dedim: «Ben eskiden çobandım, türkücüyüm şimdi.
Şöyle kaval çaldırıp şarkı söyletmeye var mısın ?
Vaktiyle ormanları çınçın öttüren benim türkülerimdi.

Kurtlar tanır kavalımı sürüme yaklaşmazdı
Dağları güm güm öttürürdü Tekemin boynundaki çan
Neyleyeyim yazgım alnıma kara yazılar yazdı.
Ayrıldım hem ormandan, hem sürümden, hem de
kavalımdan.

Ben, ağaç kesmem, cana kıymam, her can kutsaldır
İnan ol, keçilerimin salt sütünü içtim ben
Tattıysam kafir olayım bir lokma etlerinden.

Dirim benim için yemyeşil bir daldır
Ona dokunan bıçağın, baltanın can düşmanıyım
Ben, bıçaksız, ölümsüz ülkelerin sultanıyım.

İDİL : VIII

Amarillis'in köyde kalmış son akrabası
Son ormanı yaktı elektrikli hızardan arta kalan.
Toplamış gidiyor ormanlar tarağı tası
Son kuşaklar toprak kazanmak istiyor yurttan.

Kaval çalmasını öğrenmek için bile
Yeni kuşakların, bakıyorum, hiç zamanı yok.
Orman yakmak, ağaç köklemek işleriyle
Kanlı terler dökmekte bütün çoluk çocuk.

Birkaç yıla kalmaz şu bizim güzel Arkadya
Bir ülke kesilir kel dağlar, tepelerden.
Ne kayın gölgesinde çilekler, ne bir ak papatya,

Elize'ye göçmüş keçilerin çıngırakları
Şimdi bile titretir durur mavi dumanlı ırakları
Bir top alev fırlar serin güneşin doğduğu yerden.

İDİL : IX

Bugün yürüdüm kırlara bir aşk bahçesine raslarım diye
Silinmiş gitmiş Amarillis'in bütün izleri.
Can yakıcı ezgiler dinledim durdum birdiziye
Kurak otlaklarda sürüler bir kemik bir deri.

İrat, akar sahibisin herhalde dedi çobanlar
Böyle boş gezenin boş kalfası gibi gezdiğine göre
Türkü söyler, dedim, Tirsis, kendi kendine kaval çalar
Boş şeyler gibi mi bakarsınız siz türkülere ?

Bir aylıklı keçi çobanından başka ne çıkar ?
Sürüm salhaneye gitti ben açığa çıktım.
Bunun anlaşılmayacak neresi var?

Hey dağlar, kel dağlar diye bir türkü yaktım
Yürüdüm yine Testilis'in aşk bahçesine.
Umutsuz da olsa orası paklar bizi dedim.

İDİL : X

Biri Tirsis, dedi, Gavuristana giderdin sen de
Delikanlı olsaydın eğer bizler gibi.
Senin için iş kalmadı sevgili ülkede
Çoban milletinin para görürdü orda cebi.

Böyle kırlarda ah of ederek gezmenin yok anlamı
Olmalısın bir ayak önce bir baltaya sap
Artık, bir yük oldu Arkadya'ya büyük sürüler
Ormanların dönüşünü boşuna etme hesap.

Bir iş yapmış olmuyorsun baş ağrıtmaktan başka
Bir kez daha daha gelmez yerine gürgen ormanları
Bir kez daha bulamaz Testilis o ceylanları

Evet, sen de genç olmalıydın bizler gibi keşke
Ver elini altın gümüş ülkesi gavuristan
Yok işi kaval çalmakta, beklemekte bostan...

İDİL XI

Oldukça yürekler hey Melibeus, gittikçe taştan beter
Traktörler sürmekte bütün dağı taşı.
Artık, bir yük oldu Arkadya'ya büyük sürüler
Belaya girmekte her allahın günü çobanların başı.

Sen ol da bu dert içinde otur da kaval çal
Sıkıysan sözet Amarillis'in güzelliğinden
Titremekte bütün insanın sinirleri dal dal
Nerde demvuran saatler keçi çıngıraklarının
gevezeliklerinden.

Şaşmam seni de bir gün bir fabrikada işçi görürsem
Ya da bir apartımanda yapıcı ustası.
Ben de ineceğim kente bir gün toplayıp tarağı tası.

Geçicidir eğer şu birkaç gün içinde ben de özgürsem
Tatlı günler geçip gitti eski altın çağ gibi.
Yıkıldı üstümüze zaman bir dağ gibi.

İDİL XII

Hem sana ağlıyorum Amarillis hem karaağaçlara
Gitti o ölümsüz yeşillikler senin arkandan.
Nasıl gömülürdü düşlerim o yemyeşil saçlara
Nasıl karşılardı o güzeller ikimizi candan.

Koyu gölgesinde düşü ne güzel saklardı
Yakan güneşten korur, korurdu kem gözden.
Onlar, ne sık, ne cömert, ne insancıl yapraklardı
Daha güzeldi o güzeldi o güzellik en güzel sözden.

Artık kalmadı Arkadya'da bir tek ilaçlık
O koyu gölgelikte anımızı saklardık.
Hiç olmazsa senin arkandan bir zaman daha.

Nedir o bütün sevgileri oburca yutan?
Nedir ezgilerime bu acı ölümsüzlüğü katan?
Kime gideyim türkümle, kavalımla söyle yakınmağa?

İDİL XIII

Demir günler geçirmekteyiz, hey Melibeus, hem ne demir günler
Arkadya'nın yarısını ev diye taşlar kapladı.
Topraklar kapışılıp başlamakta sürgünler
Şairin gözünü yağmur gibi yaşlar kapladı.

Kentler yutmakta yavaş yavaş bütün ovaları
İnsan oğluysa bir afet gibi çoğalıp durmakta.
Fabrika dumanı karartmakta bütün havaları
Yeşillik özlemi kömür dumanı gibi başa vurmakta.

Bilenip durmakta bıçaklar keçilerle ormanlar için
Uğursuz günler başlamakta insanlar için.
Nerde o ecza karıştırılmamış bal gibi sütler ?

Süreceksin pazara sürünü sen de anlaşılan
Artık kalmadı koyunları da otlatacak yer.
Bir anı olacak belki Arkadya'dan bir tek kalan...

İDİL XIV

Nar bülbülü güzel türkü söyler güz günleri
Kuğu da güzel türkü söylermiş ölümüne yakın.
Durmalı demek türkü söylemekten geri
Tirsis de ölümüne ağıt yakmasın sakın.

Gittim dolaştım dağdaki kulubemin yöresini
Gözyaşı oldu damladı keçilerimin çığırakları.
Geçmiş günlerden deyneğimle dürtsem neresini
Fırlıyor ordan sonsuzluğa ebemkuşakları.

İlle de keçilerim sarıyor çevremi meleşerek
Yürek ister, Testilis, buna dayanmağa yürek
Senin aşkın da olmasa artık yaşanmaz burda.

Artık yok kaptırılacak keçilerim kurda
Bir tek senin tekne kazıntısı aşkın var esirgenecek
Bu da olmasa Tirsis, Mum gibi sönecek..

İDİL XV

Beklemek boşuna o güzel günleri gelmez artık geri
Her yaz yeşilse de dağlar nerde o eski yeşillik!
Nerde Amarillis'le söylediğimiz o çoban türküleri ?
Sanki, biz iki zavallı çoban parçası değildik.

Bir tattı tattığımız kırların bile tatmadığı
Kuştüyü yataktı altımızda kaskatı kırlar.
Şimdi yok hiçbir anısı beni ağlatmadığı
Onun her anısında bir kaval sesi ağlar.

Dalalım yine eski günlere hayır yok Testilis'ten
Boşuna ummaktan yeğ bir eski güzel düş
İnsan, nasıl der o güzel Amarillis ölmüş?

Çoğu zaman sıyrılıp yokluk denen sisten
Güzel bir ateş gibi bana doğru ilerler
«Haydi, Tirsis, başlayalım yine o güzel çoban türküsüne»
der.

İDİL XVI

Hiçbir vakit türkü yakmadım ben Aleksis'e
Karşımda tatlı bir kadının güzelliği varken.
Koşarım güzelliği kavalla söyleyen sese
Dinlerim Koridon'u da Aleksis'e türkü yakarken

Bense değişmem hiçbir şeye Amarillis'in aklığını
Ancak ateşten özlemiyle beni yakmasa.
İnsan unutur mu onun ölümsüz sıcaklığını
O göğüsleri, benzeyen iki altın tasa.

Karaağaç altında bulup beni arasıra
Haydi, Tirsis, sen de bana türkü yak, diyor
Ne cilveler öğrenmiş Amarillis'ten maskara.

Dişinin hakkının yadsımak ne kerte zor
güzel insana kahkahayla yemyeşil doğa
Testilisle Aleksis'i koşarsam ortaklığa.

İDİL XVII

Melibeus, geçende gördü beni, «Ulan Tirsis» dedi
Para ezmeğe mi geldin kente kalantor ağalar gibi?
Öğlum, bu kent çok kişinin sürülerini yedi
Çok çabuk delinir senin de kesenin dibi.»

Küt ruhlu biridir doğrusu dostum Melibeus
Bilmez ki ne otlatacak orman ne keçi kaldı.
Elimdeki kaval artık çok eski bir süs
Orman azaldı, çoban azaldı, kaval azaldı.

Artık, Testilis bile kentli hovardalarla yatıyor
Kaval çaldığımı bile unutmuş Tirsis'in.
Yitirmiş kokusunu giyneğine sinen isin.

Güzel bir kaval sesi yine de benim yüreğimi hoplatıyor
Açılıyorum kimi zaman başımı alıp şöyle kıra.
Düşleyip duruyorum eski günleri kara kara...

İDİL : XVIII

Kaval sesinden çın çın öten ormanlar nerde ?
İşitilmekte hızar sesleri ta uzaklardan.
Çıngırak sesleri uzaklaşmakta perde perde
Ağlayışlar gelmekte meşeden kayından, Akça'kavaktan.

Vaktiyle Amarillis'i altında sevdiğim kayınlar
Çoktan kesilip taşındı uzak kentlere.
Hala balta sesleri boşlukta çınçın çınlar
Buz gibi pınarları aramaktayım şimdi boş yere.

Geyikler sığındı tırmanılmaz kayalıklara
Ağıtı pek yaman dişisini yitirmiş erkek geyiğin
Artık gölge vermiyor söğütler alabalıklara.

Gel Testilis, sığınıp cennetine son gölgeliğin
Ormanlarımızın anısına son bir çoban türküsü yakalım
Birimiz mavi gökyüzüne birimiz sarı toprağa bakalım.

İDİL XIX

İki ceylan besliyor Testilis dağda mı bulmuş ne ?
Yedirip içiriyor onları çoğu gibi.
Vurulmadım desem, yalan bu ceylanların gözlerine
Konuşmak istiyorum ben de şairlerin konuştuğu gibi.

Testilis onların başlarını tarıyor kızları gibi
Onlara şeker yediriyor, tuz yalatıyor
Evlat edinmişe benziyor bu iki garibi
Bunlar, ona sattığı keçileri hatırlatıyor.

Kıl keçisi beslemek yasak, artık Arkadya'da
Güzelim ormanların bu suçsuz katilleri
Artık elektrikli hızar tutan katil elleri

Sözde ormancıl koruyucular gibi kodu arkada.
Önce keçiler gitti, sonra ormanlar gidecek
Sonra, Testilis'in evlatlığı ceylanlar gidecek

İDİL : XX

Apollon'u sen hiç tanımadınsa da işitmişsindir.
İyi ki tanımadın hemen vurulurdun ona.
Büyük çobanın yolu, Amarillis, çetindir,
O da vurulmuştu bütün kalbiyle insanoğluna.

Bu dünyaya bir tanrı gibi doğmuş adam
Karıştı halka, egemenler arasına karışacağına.
Bir karaağaçtı başının üstünde en güzel dam
Kavgalar etti egemenlerle barışacağına.

Tuz yalattığı sürüyü susuz götürüp
Irmaktan susuz getiren adamdı o çoban.
Kırk haramileri Arkadya'dan sürüp

Kıraç, keleş dağlara atan kavalından
Kalmış ezgiler şimdi de havada çınlayıp durmakta
Haramilerin döllerini kalbinden vurmakta.

İDİL XXI

Hem sana ağlıyorum, Amarillis, hem karaağaçlara
Gitti o ölümsüz yeşillikler senin arkandan.
Nasıl gömülürdü düşlerim o yemyeşil saçlara
Nasıl karşılardı o güzeller ikimizi candan.

Koyu gölgesinde düşü ne güzel saklardı
Yakan güneşten korur, korurdu kem gözden.
Onlar, ne sık, ne cömert, ne insancıl yapraklardı
Daha güzeldi o yeşillik en güzel sözden.

Artık kalmadı Arkadya'da bir tek ilaçlık
O koyu gölgelikte anımızı saklardık
Hiç olmazsa senin arkandan bir zaman daha.

Nedir o bütün sevgileri oburca yutan ?
Nedir ezgilerime bu acı ölümsüzlüğü katan ?
Kime gideyim, türkümle, kavalımla, şöyle, yakınmağa?

İDİL XXII

İçlerinden birini dişleyip gönderdiğin elmaları
Ne sevinçle yemiştim delikanlı bir aşık gibi.
Kahrından ölsün, demiştim, Amarillis'in hovardaları
Yansın tutuşsun kıskançlığından hepsinin kalbi.

Ölüm dişleyip yedi seni ey aşk elması
Kim verdi seni ölümün ağzına böyle dişleyerek?
İnsanın kırası dökesi geliyor, höngür höngür ağlayası
Artık kalmadı kaval sesinden hoşlanan kadın pek.

Yaşamak sevincimde birkaç yeşil yaprak çırpınmakta,
Birkaç eski kaval sesi sürüklemede rüzgar,
Kış düşüncelerinin ormanında kopmakta fırtınalar.

Ey ölümün dişlediği kırmızı elma
Düşümde olsun görün muhannet olma
Arkadya kırları çöl gibi güneşten yanmakta.

İDİL XXIII

Aldın götürdün yaşlılığımın mutluluk bahçelerini
Amarillis, herkes unuttu seni ben unutmadım
Çaldı kavalım türkülerin en delicelerini
Sen bir tat bahçesiydin seni her kadınla bir tutmadım.

Akçakavakların mavilikte çırpınan güzelliği
Artık bana boş bir çaba gibi görünüyor,
Sığırcık kuşlarının ilkyaz gevezeliği
Şiirlerime boşuna çarpıp çevremde dönüyor.

Senden çaldığım mutluluğun ölüleridir
Hep Arkadya kırlarında ayaklarıma takılıp duran.
Yaşlı çoban, kırda bir akşamüzeridir

Evrenin acılı yüreğidir onun göğsünde vuran.
Nerde o aşk gecesini boydan boya doldurduğumuz,
Nerde tanyerine karşı çırılçıplak durduğumuz?

İDİL : XXIV

Yitirdikçe eski güz ormanlarının narbülbülleri
Avunuş aramakta kentlinin bodur ağacında.
Yeşilliğe özlem çekmekte oların da gönülleri
Nerde o ölümsüzlük bir çam kıralının zümrüt tacında

Kentleri kuşatmakta gittikçe taş yığınları
İnsan yürekleri de gittikçe taşlamakta.
Türkülerde koduk artık, ceylanları, geyikleri
İnsan yürekleri de gittikçe taşlaşmakta.

Tirsis'in kavalını artık sucular çalıyor
Son yeşil ot kurumadan gel, Testilis, gel
Bak, Narbülbülünün sesi yürek parçalıyor.

Anlıyorum onun çok şeyler demek istediğini:
Kentler hep taşyığını, ormanlar bütün kel
Ne eski mağaramız kaldı, ne de bir ayı ini.

İDİL XXV

Çok zor acı çekmeden olgunlaşmak doğrusu,
İnsan nasıl olgunlaşacak mutlu çağlarda ?
Gak dedikçe et, gut dedikçe su
Bizler gibi ot otlamaycak onlar dağlarda.

Ben yanıp durmasaydım derdinden Amarillis'in
Keçilerimizi ben doğmadan önce yemeseydi kurt
Nasıl varırdım yanına bendeki mutlu sesin ?
Nasıl tutardı bende şiir haspası yurt ?

Artık korkuyorum, inanın, mutluluktan bile
Yeni, insanı yaratan insan, taş baltasiyle
Şimdi de tırmanmakta sarp yamaçları, emeklemekte.

Gelir mi bir gün, dersiniz, acı çekilmeyen çağ?
Acı da kalacak sanat da insan kaldıkça sağ
İnsanı kim bilir neler, neler, beklemekte?

İDİL XXVI

Zümrütankanın sırtında gezdim ömrüm boyunca
Araba, gemiye, trene, otomobile bindiğim de oldu.
Keçilerim otlarken bayırda penbe çiçekli yonca
Dizi dizi şiirlerde gezindiğim de oldu.

Yıldım insanoğlunun kahpesinden, doğrusu, yıldım,
Kaçıramadı onlardan beni Zümrütakamın kanadı bile
İnsanın şiirini okudum da biraz açıldım
Eğlendirdi beni Tirsis çok zaman kaval sesiyle.

Tirsis, kırlar ölmekte, ölmekte keçiler, durma kaval çal
Balta girmemiş ormanlar kül olmakta dal dal
Birkaç çoban türküsü taşıyacak doğayı bundan geri,

Eski güzelim orman sürülmekte tarla tarla
Nerde onun fırtınada çıkardığı uğultularla
Ağaç ağaç söylediği ölmez yeşillik türküleri?

İDİL XXVII

Düşüncemin kumsalında sıralanmış izler
Kimin diye sorma ayak izleridir Testilis'in.
Onları ara sıra silse de denizler
Kavalında ezgi olur söylenir Tirsis'in.

Bu kış da hali yaman keçi çobanının
Kara kış gittikçe açmakta Testilis'le arasını.
Bir tek Tirsis bilir onu nasıl çektiğini canının
Felek bu kış da yoksun edecek Tirsis fıkarasını.

İlkyaz gibi sıcak, güzel bir kadın ancak
Sana düşlerinde konuk olur zavallı Tirsis.
Nerde, nerde o cömert, o can kadın Amarillis ?

Yüklenmiş yalnızlığı geliyor somurtkan bulutlar
Bu kış da bize yalnızlık türküleri söylemek var
Bakıyorum Narbülbülü yalnızlıktan nerdeyse çatlayacak.

İDİL XXVIII

Bir çoban ateşi yaktım yine kırlarda Testilis,
Ahmak ıslatan altında otluyor keçilerim.
Örtmekte paslı meşeliği kurşun rengi sis
Bir karaağacın damı altında kupkuru yerim.

Ne hoş olurdu şimdi olsaydık seninle yanyana
Kavalımdan ezgiler dinleseydin göğsüme yaslanarak
Islanmaktan korkarak sokulurdun bana
Yada yürürdük yağmur altında birlikte ıslanarak.

Yıllarca süren özlemimin korkunç ateşi
Kuruturdu güneş gibi ikimizi de çabucak
Boşuna yanmakta içimdeki altın ateşli ocak.

Yok sevmekte, sevilmekte, inan, Tirsis'in eşi,
Varsın bütün keçilerimi isterse kurt yesin
Gel, özlemimin altın kadını, nerdesin, nerdesin?

İDİL XXIX

Hey Koridon, yine kayın gölgesinde düş kurmaktasın
Gençliğinde Aleksis'e yaktığın türkülere benzer.
Sen de ben gibi kuytuya çekilmiş oturmaktasın
Oysa bütün kumrular hep çift çift gezer.

Ağlamalı insanoğlunun mutsuzluğuna
Bütün gençlik geçer gider bomboş sevişmek düşleriyle
Zamanla alışır da ekmeksizliğine, konutsuzluğuna
Söyleşmeden edemez gönül kuşkulariyle.

Bak ben bütün gençliğimi kadınsız geçirdim
Şimdi, yaşlılığım da kadınsız geçiyor
Bizimki «git başımdan ben kadınlıktan çıktım» diyor

Evet, yine gençlikteki kısır döneme girdim
Öyle de aşk, kadın çekiyor ki canım bilmezsin
Düşmanlarım, cennette, elize'de, dilerim kadınsız gezsin.

İDİL XXX

Sansarlar ağaçta son tavuğu kovalamakta
Ne bir çoban deyneği var onu kovacak ne bir sığırtmaç.
Birkaç koca oturmuş dizlerini ovalamakta
Onlar da son tavuğu ciğ ciğ vivecek gibi aç.

Orman kurtuldu, keçi, sığır, balta
Acar köylüler, şimdi bir varmış, bir yokmuş.
Şimdi, ayılar sevinç içinde üstüste, altalta
İnsansız evlere sokulup tünemekte baykuş.

Ötede boşuna şırıldamakta buz gibi sular
Artık ne bir keçi içebilir ondan ne bir insan,
İnsanlar kendi istekleriyle göçmen oldular.

Şimdi, kentte sözetmekteler buz gibi sulardan
Zümrüt gibi çamlıklardan etmekteler söz
Yürekleri göğüslerinde birer yaşlı göz.

İDİL XXXI

Nerden usuna esmişse esmiş Testilis bugün
«Haydi, nolur, Tirsis, dedi, bana bir türkü yak.
Dağdan dağa rüzgar gibi ulaşmış ünün
Nedir sendeki bu büyü isterim anlamak ?

Bir tek türkü yakmamışsın vaktiyle Amarillis'e
O da seni benim gibi salt teke sanırdı.
Türkücü diyorlar ama bizim Tirsis'e
Bizim için ne bir türkü yaktı, ne bardak kırdı.»

Oysa, zavallı kadına ne çok türkü yaktım
Rüzgara söyledim hepsini o anlamaz diye.
Sanki aptal rüzgara mı anlatacaktım?

Rüzgar, geçti gitti, Amarillis gitti, gençlik gitti
Amarillis'in türkülerden alacağı sevinç yitti
Bir avuç saçma pişmanlık kaldı onlardan geriye.

İDİL : XXXII

Sen yaşayışını Aleksis'in düşüne harcadın
Ben de güzel kadın düşleriyle bir harem kurdum:
Hiç olmazsa ayda bir iki değişik kadın,
Güzel bir kadın görür baştanbaşa şarkı olurdum:

Hiçbiri geçmedi bu düşlerimin düşten öteye
Gençlikte umut vardı yine yanlışlık kötü.
Artık, boş güzel kadın düşüyle oturup gölgeye
Akşamlara dek çalıp durmak kırık fülütü.

İnsanın yaşlılığı, dostum, kötünün kötüsü,
Hele yoksul yaşlılığı kaldır at çöplüğe.
Ne bir dişi keçi yan bakar sana, ne bir öğürsek düğe.

Boğmakta kaval sesini kentin gürültüsü,
Yaşlılık da bastırmakta her gün iyiden iyi
Hiçbir dişi sokmuyor yanına yaşlı tekeyi.

İDİL : XXXIII

İçinden keçi çıngırağı, kaval sesi gelen ormanlar düşün,
Dünyayı değiştirmek, senin nene, Tirsis?
Güzel, başka insanları da mutlu kılmayı düşünüşün
Ama, her mülk sahibi değil bir cömert Amarillis.

Diyorsun ki bırak artık şu Aleksis düşünün peşini
Arslan gibi kadın gövdeleri, güzel göğüsler düşle.
Sen bilmez misin yüreğe düşen ilk sevgi ateşini ?
Söner mi sanırsın o şöyle bir üfürüşle ?

Tanrıya Şükür, benim tuzum kuru, kadın da bol, bol

olmasına
Ne yazık sızlar durur yüreğimin başındaki o eski yanık:
Tirsis, oğlum, belki yalan gelir sana:

Yoksul zamanımda sevdim Aleksis'i, zenginim artık
Şimdi, kadınlar bana hep Aleksis'çe görünmekte

İDİL XXXIV

Bir hastalık atlattım ki, Testilis, sorma gitsin
Korktum seni bir kez olsun sarmadan gideceğim diye.
Ben, neler yitirdim, dedi, ne çıkar bir de Tirsis yitsin
Beni yitirecek kimsem yok baktım da geriye.

Bir kişiye ağlarsa ancak kendisi ağlar
Hiç kimse sevemez bir kişiyi kendisi gibi.
Ne yazık, senden değil, Testilis, bu türkümden anlayanlar
Nerden bulup da okuyacak bunu Testilis garibi?

Kutlayayım, dedim, bir türküyle şu hastalıktan kurtuluşu
Dediklerine göre ölebilirmişim de.
Ne yazık, sana diyeceklerim hep kaldı içimde.

Göğsümün altında çırpınıp duran o yaşlı kuşu
Sonuna dek ötsün diye serbest bıraktığım gün
İsterim senin tadamadığım güzelliğini anarak ötsün.

İDİL : XXXV

Eskiden güneş dönermiş gökte şimdi dünya dönüyor
Bir görünüş aldı dünya güneşten de büyük.
Hey Koridon, davarın bana biraz daha artmış görünüyor
Olmuyor mu sana bunca davar, bunca sığır yük?

Dur hele senin kentte de artık adamların var
Apartımanlar dikmişsin söylendiğine göre.
Nasıl çoğalırsa kışın dağ başında kar
Bu çağ da çok yaradı bakıyorum senin sürülere.

Eline bir tılsımlı deynek geçirmişsin
Davar oluyor dokunuyorsun dağa taşa.
Alkışlar sana, doğrusu usunla bin yaşa.

Ne var ki sen bir teksin biz nidip nişleyelim?
Kavalımı sattım geçende sucudardan birine
Bildiriyor onunla su geldiğini apartıman sahiplerine.

Bir gün bir kaval sesi işittim baktım bizim kaval
Anlatmakta taş yığını apartımanlara ormandan masal
Ağladım havada kavalımın düşüne değdi de elim.

İDİL XXXVI

Oysa ben güzel övgüler yakmalıydım Amarillis'e
Ona iyisin demeliydim, güzelsin demeliydim.
Her türkü bir kadın için bir güzel ökse
Ona yine de gereksediği bu türkülerimi söylemeliydim.

Sanki ona yaraştıramadım bu türküleri çoğu zaman
Daha güzel birine armağan etmek istedim gerdanlık gibi:
Oysa, elindeydi diriminin en hoş parçası, çoban,
Geçti o saf güzelliğin üzerinden kahramanlık gibi

Onun ölümüyle çıktı ortaya bütün doğrular
Baktın sana doğru akmıyor hep mutluluk denen sular
Akarsuların tadı Amarillis'miş meğer.

Şimdi hep yol değiştirmiş mut ırmakları
Başka dirimler üstünde açmakta ebemkuşakları
Şimdi geçmekte mutsuzluğun bahçesinden bütün dereleri

İDİL XXXVII

derim, eldeki son lokma en güzelidir,
Onu sev, ona güzel minnet türküleri yak.
Köprünün altından geçen yaşayış selidir
İçinde bir damla gibi geçip gittiğin ırmak.

Ordan hiç belli değil ikinci bir kez geçeceğin
Güzel olsun en son lokmana söylediğin türkü.
Şiirinin bir dizesidir her dakika erişeceğin
Yaşam değil hiçbir zaman bir kuru gürültü.

Ancak, yaşanıp geçtikten sonra belli olur
En kötü yaşayışın bile bir tatlı türkü olduğu.
Bunu anladım ne yazık, son sularında kuğu.

Haydi, keçi çobanı, son güzel havanı vur
Vur, kuğu ilk ve son güzel türküsüne başlamadan,
Vur aşkın çalar saati büsbütün yavaşlamadan.

İDİL : XXXVIII

Hiç usuma gelir miydi sana ağıt yazacağım
Hey körpe, kumral, gi'zel kadın, Amarillis,
Kim derdi senin ağıtınla yanacak dudağım ?
Kim derdi arpacı kumrusu gibi düşüneceğim arkandan
pis pis ?

Geçmekte yaşlılığımın kadınsız günleri
Nice kimseye söylenmez acılara katlanarak.
Hiçbir giden güzel şey dönmüyor geri
Yaşlılık durmadan uçmak istiyor onlara kanatlanarak.

Kocaman tatlara bir ufacık başlangıç sayardım
Seninle şu kayın gölgesinde yattıklarımızı,
Gündelik işlerdenmiş gibi tattıklarımızı.

Şimdi artık ben şu kesin kanıya vardım:
Kutsaldır her türkü bir tad telimize çarpan
Ordan yola çıkmakta güzele doğru in...

İDİL XXXIX

Hepimizden daha akıllı çıkmıştı da Amarillis
Hiç olmazsa kurmuştu çerden çöpten bir gecekondu.
Dinlememişti ceza meza hapis mapis
Hiç olmazsa bir evi vardı, o ev onundu.

Gerçi damı akmaktaydı, rüzgar üfürmekteydi
Yine de bir evdi o insanla doğanın hışmına karşı.
Orda Amarillis çok yoksul bir yaşayış sürmekteydi
Ancak, birçok dertten yana dinçti onun başı.

Ev sahiplerinin alaçaklığından yoktu haberi
Bilmedi hiçbir zaman adını kiranın
Saltanatından da habersizdi her zaman paranın.

Yeterdi ona hovardalarının getirdikleri
Ayırtsızdı Kleopatra'nın sarayından onun gecekondusu
Bir dilim kuru ekmek yeterdi ona bir tas soğuk su.

İDİL : XL

Beş on dize boyunca ancak yürüyebildi
Sarı zülüfleri vardı doğan batan güneşten çalınmış.
Belki o bir güzeller güzeli değildi.
Birkaç fırça vuruşu belki geç kalınmış.

Yine de neden güzeller güzeli geldi bana ?
Belki en boş zamanlarımdan birinde vurdu beni.
Bir çölde bir yeşil yaprak destandır insana
Daha nice yaprak vuracak ben gibi çöl çöl gezeni.

Bir dize boyunca yürüyüp bitti güzel
Belki de Nedim yazardı ona sekiz on gazel
Hamamiye'sini yazmaktan vakit bulsaydı.

Yazık, ben yine güzel Testilis'in arkasındayım
Biraz da Amarillis'in bitmeyen yasındayım
Nolurdu o sarı zülüfler bir destan olsaydı.

İDİL : XLI

Amarillis'in kulubesi tek başına kırda
İçinde yalnızlığın caka sattığı bir saray gibidir.
İnsan nasıl bu acı şiir şölenini bırakır da
Kuru konular üzere yaveler yumurtlar, geveler şiir.

Vaktiyle yoksulluğun bilinci içinde
Yaşadı doğayla insana meydan okuyarak,
Bir tek ölümsüzlük kırıntısı yoktu günlük sevincinde
Çok uzak gelirdi ona yine de kapkara toprak.

Çarpar dururdu ona meltem gibi ölmezlik duyguları
Hep başkalarını alır götürürdü akşam suları
O ölümsüz şampiyonuydu soğuk suyla kuru ekmeğin.

Şimdi, yalnızlık oturmakta bu evde akşamlara değin
Kollamakta camlardan ıssız yolları tek başına
Dekgelen olur mu bilmem yalnızlığın arkadaşına ?

İDİL XLII

Hangi çoban sevinmedi Amarillis'in gecekondu
kurmasına?
Hepsi kurtuldu kayınlar altında kuytular aramaktan.
Şölenler gırla gitti bir kilo çökeleğine, koyun kavurmasına
Her gece ondaydı yiyecek torbasını sırtına vuran.

Şimdi artık, Amarillis de yok o çobanlar da yok,
Yoksul kulübenin kapısı rüzgarda çarpıp duruyor.
Yakında bu türküyü söyleyen Tirsis'i de yutarak yokluk
Bakıyorum, şimdiden ağzı açlıktan köpürmüş, kuduruyor.

Birkaç gün daha şurda yaşamak, birkaç gün daha
Yine haram bahçelerden ufak tatlar çalmak.
Yeşil aydınlıkta birkaç gün daha konuk kalmak.

İnsan bekler o kara atlıyı akşama sabah,
Yine de kulağı kadın sesiyle kaval sesinde,
İnsan bir lokma et ölüm kartalının demir pençesinde.

İDİL XLIII

Amarillis derdi ki dağlarda çok güzel günler gördük
Çocuk mocuktuk ama büyüklerinki gibiydi duyduğumuz tat.

Nice karaağacın altında saatler öldürdük
Bizim gibi tat alıp veremezdi en güzel avrat.

Biz o yaşta yaşadık en güzel kadınlığımızı
Bütün kurda kuşa gitti o güzel yaşlar.
Bizim herifle birleştiğinde dağların kızı
Çoktan yenip tükenmişti en tatlı aşlar.

Seninle yatışım bile eski bir alışkanlık
Pınardan su doldurmak gibi su içmek gibi
Ya da her övün yenilen peynir ekmek gibi.

Bütün dağda taşta harcanmış o güzel günler
Şimdi içimde rüzgardaki kamışlık gibi inler.
Ne sevda artık ne o güzel dağlarda çobanlık.

İDİL XLIV

Amarillis derdi ki ufacık çobanlarıydık Arkadyanın
Suların aynasında tarardık saçlarımızı.
İlkyazın fokur fokur kaynadığı zaman kanın
Kekik kokan sütlerle doldururduk bakraçlarımızı.

Bizi ellemeyen çoban yoktu en küçüğünden en büyüğüne dek

Çiğner geçerdi insanın koduğunu doğanın kanunları.
Korkulacak bir şey değildi artık bizim için erkek
Su başında birer keklik gibi beklerdik onları.

Biz bir şey bilmedik hiçbir zaman gerdek gecesi diye
Türlü çobanlar süslerdi günlerimizi birdiziye
Birinden kurtulur birine çatardık hiç aralıksız.

Tekeler nasıl saldırırsa dişisine utanç duymadan
Bize de öyle saldırırdı her erkek çoban
Hepsinin sevgisi sürerdi birkaç dakika yalnız.

İDİL XLV

Haniya o zamanlar o tatlı gül mevsimleri
Salt mutlu düşlerimizde yarattığımız
Kapkara yeryüzünde mutluluk kesimleri
Şekerini, balını yaşamadan tattığımız ?

Şimdi, sanki yaşamış da yitirmiş gibiyiz hepsini yitirmiş
Alınlarımızda bıçakla yarılmış depderin izler.
Amarillis, hey, araya ne kapkara günler girmiş
Eski zavallı düşler bile mutluluklar gizler.

Şimdi, o güzel düşleri bile göremez olduk
Gör işte nice olurmuş düş gördürmeyen çağ.
Keçi çıngırakları boş yere gezer durur dağ dağ.

İşte, böyle, düş bahçelerinden bile koğulduk,
Komşular tedirgin olmakta kaval sesinden
Acı dumanlar çıkıp durmakta insanın tepesinden.

İDİL XLVI

Ovadaki penbe evde kim oturur, bilir misiniz ?
Amarillis'ti oturan orada vaktiyle
Artık, ne kaval sesi, ne çoban, herkes ilgisiz,
Söylese eski günleri Arkadya gelse de bile.

Hey ölümlü günlere ölümsüzlük damgasını vuran
O insanın öten, şakıyan, uçan zamanları
Şimdi, Tirsis mi o eski aşk kartalı karşınızda duran
Yorgun seyreden ufukta açmış erguvanları ?

Insanın kanadı birkaç kez ölümsüzlüğe değer geçer
Amarillis'siz insanda kanat ne gezer
Bomboş çürürken ovada o eski penbe ev.

Gönül yanarken alev alev bin Amarillis sev,
Bak, çökmekte duvarları ovadaki penbe evin
Acı günler için de türküler söylenir, Tirsis, sevin.

İDİL XLVII

Biraz dolaşayım dedim Amarillis'in eski bahçesinde
Bir kül rengi duman bürümüş her yanı göz gözü görmez.
Gördüm yine en güzel mutluluğu aşkın kelepçesinde
Kalbi şiirin zindanından başka yere götürmez.

Şiirin zindanı deyip geçme asmabahçelidir,
Uzar orda cüceler uzar minare gibi.
Şair kelepçeliyse de şiir sanma kelepçelidir
O bir ışık okyanusudur ki bulunmaz dibi

Amarillis'in eski bahçesinde ışıklar yaktım
Kıvılcımlar uçuşurdu dipsiz üzün okyanusunda.
Geçtim orayı bir taşçağı yamyamının kanosunda.

Amarillis, sırtında bir giynek kül rengi dumandan
Çıkmış gitmekteydi mekandan ve zamandan
Arkasından doluksamış gözlerle baktım.

İDİL XLVIII

Ak bulutların sürtünüp geçtiği eski mağaramda
Bugün acı yaşlar döktüm Amarillis'i düşünüp, düşünüp.
Bir soğukluk vardı baktım nedense doğayla aramda
Bakışlarım ıslanmaktaydı hep baktığımda geriye dönüp.

Amarillis, sıcacık etinde aşk düşleri açan
Artık garip bir lokmaydı kara toprağın dişlerinde.
Bir avuç düşünceden başka nedir ki insan ?
Varlık, yokluk sanki hep onun düşlerinde.

Bir kez daha yaratıyorum güzel Amarillis'i,
Vergilius'un türkülerinden kaçmış bu kır perisi
Bir kez daha ışıtıyor mağaramı baştanbaşa.

Düş görmek gücümüz de olmasa şu dünyada artık
Acılarımızdan nasıl ölümsüz türküler yapardık,
Nasıl ölümsüzlük verirdik bir damla yaşa ?

İDİL IXL

Kulubemde umutsuz günler başladı yine
Hem ekmeğimiz yok artık, hem düşüncemiz.
Zebaniler demir yabasını almış eline
Bizi yakan ateşi söndüremez deniz.

Amarillis de yok artık o güzel gül bahçesi
Eski yangın yerinden şimdi dumanlar tütüyor.
Testilis'in özleminde yeni bir cennet işkencesi
Bu yaşlı günlerimizde bizi çok ürkütüyor.

Ne güzel günler geçip gitmiş ne yazık duymadan biz
Kül olmuş umutları toplayıp durmuş ellerimiz
Bitmiş mutuluk düşü geçip gittiği gün Amarillis'in.

Cehennemden ürkütülmüş yepyeni bir iblisin
Yem olmamak üzere uğraşmaktayız demir yabasına.
Binecek miyiz umudun bir kez daha altın arabasına?

İDİL L

Gördüm bir kez daha güzelleştiğini Testilis'in
Açıldı saçıldı hemen kır lalesiyle birlikte.
Ne de andırmaktaydı yitik güzelliğini Amarillis'in
Baktım kalmışım parça parça bin bir yitikte.

İlkyaz böyle bütün yitikleri yükleyip gelmese
Olurdu ayırtsız nice bir yoksullar sofrasından.
Bir hoş gülücükler yollayan Testilis'e
Amarillis'in düşü de eşlik eder zaman zaman.

Nice başka düşler tutarak eteklerini
Bu altın düşün ardınca tıpış tıpış yürür.
Alır insanı acısız bir çağa götürür.

Bıraktım başkalarına bal peteklerini
Hey Tirsis, bütün tutkularını üfle, rüzgara ver
Bu ilkyaz günleri bir tek Testilis sana yeter.

İDİL : LI

Testilis, bir ilkyaz daha tuttu dağı taşı
Senin gözünde yine kara tekenden başkası yok.
Kaval çalıp şiir söyleyebilmeli insanın oynaşı
Bakıyorum senin bu ikisine de yine karnın tok.

Baştan başa erkeklik kokan senin kara teken
Sarıp durmakta seni kırılası kollariyle.
Güzel düşlerim öfkeden yılanlar gibi kıvranırken
Son güzel aşk saatleri de gitmekte yele.

Hep düş kurup duruyorum uzun günler boyunca
Ne Kerem gibi ağlayabilirim ne Ferhat gibi
Aramızdaki köprü inceldi sırat gibi.

Kimin umurunda özlemişim, umut vermişim bunca
Salt kendim okumak üzre şiirler yazmışım
Oturup bir kayın altında kahra kızmışım.

İDİL : LII

Leylaklarım açtı güllerim tomurcuklandı bu yıl yine
Eski bahçemde tek başıma oturmaktayım.
Hayranım doğanın övgü istemeyen şiirlerine
Yine güzel Testilis üzre düşler kurmaktayım.

Ben senin nice kahpeliklerini görmüşüm, Testilis
Her zaman neden nazlısın böyle Tirsis'e karşı ?
Bu yüzden gözümde tütüp durmakta Amarillis
Onun o ak çiçek rüzgariyle süslü barışı.

Senin iki ayaklı kara tekelerle seviştiğini görmek
En barışçıl kişiyi bile çileden çıkarıyor
Ne zaman düşecek sırtımdan bu ateşten gömlek ?

Ben seni arıyorum, keçilerim bir gölgelik arıyor
Yılanlar üşüşmüş, sıcaktan subaşlarına
Çobanlar kaval çalmakta oynaşlarına.

İDİL LIII

Bugün yine Amarillis'i aradım bütün kırlarda
Sordum kurda a kuşa o cömert kadın nerdedir diye?
Yoksullar gecekondu kurmaktaydı bayırlarda,
Kazma kürek sesleri gelmekteydi birdiziye.

Yoktu o mutsuz dişi bir daha da olmayacaktı.
Dudaklarım titremekteydi bir ağıt söylemek üzere.
Yer yeşil, gök mavi, hava da sıcaktı
Anladım, gelmişiz yeryüzüne bir şeyler demek üzere.

Her şey söyletmede bizi biz nice sussak
Acımı dile getir diye yalvarmakta doğa.
İlle de meraklı o beni konuşturmağa.

Yine acı, tatlı dizelerle de konuşsak
Türkümü çağır diye haykırmakta bana
Yemyeşil dilsizliğiyle güzel doğa ana.

İDİL LIV

Dünya değişmekte, Testilis, sen bile başladın eskimeğe
Dişlerin dökülmekte, seyrelmekte saçların.
Yazık kır türkülerine verdiğim bunca emeğe
Gölgelerine sığınamaz olduk ağaçların.

Her yanı sınırlamakta dikenli teller
Artık, salt gözlerimizle sevmekteyiz yeşilliği
Bütün münzevi kuytularda şimdi moteller
Yasalara uydurup durmakta türlü rezilliği.

Caddelerde yürüyemezsin makinalardan
Çiğner geçerler seni kedi yavrusu gibi
Bunlar akmakta ardı arkası gelmez su gibi,

Bir tek yayakaldırım derler bir patika kaldı
O da makinalardan daraldıkça daraldı
Günden güne yeşilliklerden sürülmekte insan.

İDİL : LV

Canevimde türkü söyler durur aşk eskiden beri
Kimi zaman Amarillis'in bahçesinde, Testilis'in kimi zaman.
Bir yangın olur ikindi üstüyle geceleri
Sarar çevremi ağulu penbe bir duman.

Kimse okşamaz saçlarımı Tirsis'im diye
Hiçbir güzel bilmez güzel kaval çaldığımı.
Günlerim geçer kara bir sürü gibi birdiziye
Kimse bilmez ne zamandır Amarillis'siz kaldığımı.

Anlıyorum ki haramilerden başkasına yaşamak haram
Sen bir ölmüş Amarillis düşler durursun onlarsa
Toplar öper severler Arkadya'da nice güzel varsa,

Düşe düşe bir pinti Testilis düşer Tirsis'in payına
O da sapmıştır son günlerde işin kolayına
Göndermeyi yeter bulur ona bir öpücüklü selam.

İDİL : LVIII

Hanıye o zamanlar, o tatlı gül mevsimleri
Salt mutlu düşlerimizde yarattığımız
Kapkara yeryüzünde mutluluk kesimleri
Şekerini, balını yaşamadan tattığımız ?

Şimdi, sanki yaşamış da yitirmiş gibiyiz, hepsini yitirmiş,
Alınlarımızda bıçakla yarılmış depderin izler.
Amarillis, hey, araya ne kapkara günler girmiş,
Eski zavallı düşler bile mutluluklar gizler

Şimdi, o güzel düşleri bile göremez olduk,
Gör, işte, nice olurmuş düş gördürmeyen çağ.
Keçi çıngırakları boş yere gezer durur dağ dağ.

İşte, böyle, düş bahçelerinden bile koğulduk
Komşular tedirgin olmakta kaval sesinden
Acı dumanlar çıkıp durmakta insanın tepesinden.

İDİL LXIII

Oyun oynar gibi yine oturmuş şiir yazıyorum
Böyle zamanda şiirden güzel arkadaş mı olur ?
Bu bir kadeh içkiyle saatlerce sızıyorum
Şair için şiirden civelek oynaş mı olur?

Radyo haberlerine bir boy boşverirsin
Ararsın sıkıntılarına cünbüşlü dizeler.
Sen merihteki insanlara da acıksa aş verirsin
Ne yazık bulutlara bile değmedi attığın füzeler.

Haydi, sarıl bir kez daha kağıda kaleme
Bitsin dramatik müziği kelepçe seslerinin.
Büyüklenip de sakın avunuş istemem deme.

En ucuz içkiyi bulursun, en hoş başdönmesini
Okşa kalçalarını, ısır memesini
Gir koynuna bir kez daha Kalyop denen en güzel perinin.

İDİL LXIV

Ovadaki penbe evde kim oturur bilir misiniz?
Düşlerim, düşlerim benim münzevi düşlerim.
Ben şiir diyeyim, mut deyin bu düşlere siz
Şiir olur sığınır oraya insan uğruna dövünüşlerim.

Penbe evi ancak birkaç kez gördüm yaşayışımda
Yağmurdan yaştan gocunmaz hep eski yerindedir.
Bir ışıklı penbeliktir ışır durur başımda
Yalnız tapusu haramilerin ellerindedir.

Bir gün edebilirler düşlerimi kapıdışarı
Gerçek sahipleri çıkagelir bu penbe evin.
Bahçesinden elma çalmak gibi bir şeydir bu, devin.

Konar damına akşamın gül renkli kuşları
İçinde ışıl ışıl ışıldar düşlerim
Bir köşede oturur elmamı dişlerim.

İDİL LXV

Amarillis, yalnızlık insanı aşkla dolduruyor,
Yersarmaşığının sabah düşleri gördüğü kırda.
İnsan, yürürken içinde cennetler kuruyor
Dönüyor kır barış, aşk örtülü bir mut yurda.

Örümcek ağını çiğlerin pırlantasiyle süsleyen gece
Geçip giderken bomboş saatleriyle sevgisiz, kısır
Sokulur kalbe aşk düşleri hemen gizlice
Neden bağlamaz bilmem kalp bu yaşta nasır ?

Sen deldin yüreğimin karlarını kardelenler gibi
Bir kabayel bağrımın bütün buzlarını çözdü
Başlangıçta aşk vardı kim demiş ki sözdü ?

Kırlar ıssız görünüyorsa da hiç de ıssız değil
Her çoban bir Amarillis taşımakta yalnız değil
Yalnız, aşk özlemi batmakta yüreğe dikenler gibi.

İDİL LXVI

Bayılırım ben serin sözlü pınarbaşlarına
Yaban nanesi suyun aynasında başını sallar.
Sarı Nergis bakar bakar da gözyaşlarına
Söyler insana çok eski çok tatlı masallar.

Keklikler sokulur insanın yanıbaşına dek
Kırmızı gagalarında yemyeşil kır türküleri
Geçer gider yükseklerden yeşilbaş ördek
İşitilir geçen yaban kazlarının gürültüleri.

Yok doğada, Amarillis, yalnız yaşamak,
Senin hulyanı kurmak da eğer olsaydı yasak
Ne tadı kalırdı serin sözlü pınarbaşlarının ?

İyi ki bağışladığın birkaç güzel anı var
Onlar yalnızlığımı gideriyorlar
Şiir kesiyor yolunu gözyaşlarının.

İDİL LXVII

Çarp yaşlı yüreğim çarp Amarillis için
Saçlarımın kar gibi savruluşuna bakmadan çarp.
Sensin gümüş pınarı onu sarhoş eden türkülerin
Aşkından da güçlüsün onun sen güzelliğinden de sarp.

Sen daha meydan okuyacaksın nice Amarillis'e
Korkutacak onları yine güçlü vuruşların.
Varsın o güzel kulağını tıkayıp bu sese
Yaşasın kaygusuzluğunu minnacık kuşların.

Değirmen oluğundan uçan ak kanatlı sular
Senin içinde bulur benzeri duygular
Sen yaşadıkça, bildiğim, genç kalacaksın.

Çarp yaşlı yüreğim çarp Amarillis baksın
Görsün yaşlı asmadan dirimin su gibi aktığını
Görsün çölde yemyeşil bahçeler bıraktığını.

İDİL LXVIII

Gönül kapılarını altın anahtariyle açan seviş
Alabildiğine bağışlamış gökyüzünü tarlakuşuna.
Çok uzun sürdü çok Amarillis, bu menevişli bekleyiş
Deli çiçekler gibi kar kalkmadan çık gel dağbaşına.

Göreceksin aşk düşlerimi kır lalesinin morluğunda
Sezeceksin mutsuzluğumu duruşunda morsümbüllerin.
Ak güvercinler gibi çırpınırken su değirmen oluğunda
Dinleyeceksin benim gibi inlediğini çitlerde bülbüllerin.

Sıçrayıp dururken dikenliklerde çalıkuşları
Haykırırken türküsünü ıssızlığın karatavuklar
Bu yerlerde seni seven bir yürek çarpar, düşün.

İnsanın sevesi gelir aşksızlıktan dağları taşları
Her çiçekli kuytu burda çiçekli bir düş saklar
İçirde koskoca bir destan yatar en küçük düşün.

İDİL LXIX

Öğle sıcağı, ötede bir üveyik sesleniyor.
Kırlar, dağlar varmış gibi öğle uykusuna.
Gönlüm düşünle avunmağa boşuna hevesleniyor
Neye yarar şu aç kollar sarılmadıkça sana.

Temmuz sıcağında senin özleminin cehennemi
Beklemekten yorgun sinirlerimi daha çok yakıyor.
Çoban türküsü diye küçümsedin de çilemi
Ondan ah ve vahlarım seni kaygusuz bırakıyor.

Artık unuttun mağaramın çiçekli yamaçlarını
Gölgesinde yattığımız kayın ağaçlarını
Hala günün birçok saatinde gidip yokluyorum.

Yapamadım, yol verdim gözlerimdeki yaşa
Ah, öyle sinmiş ki kokun burda dağa taşa
Her yandan esen rüzgarda seni kokluyorum.

İDİL LXX

Engin ufuklarda ak bulutlar, hep ak bulutlar,
Gelir geçerler üzerimden kervan - kervan.
Kurumuş gitmiş tarla kuşunun yuvasında otlar
Eser özlem - özlem rüzgâr sana doğru burdan.

Gittikçe yaklaşır kovanlara arıkuşları
Ben de yaklaşırım senin aşkına, Amarillis,
Birden bire yeşerir bozkır ve dağ başları
Düşünüp durur temmuz sıcağı ötede pis - pis.

Duyulur türkülerin taşıyarak yepyeni bir tat
Ben bir Köroğlu olurum ak bulutlar kır at
Yenerim aşkın kuraklığını bir kez daha.

Dayanılmaz, dayanılmaz artık bu kuraklığa
Gürbüz türkülerimle yeşertmesem dağı taşı.
Neyleyeyim gözyaşım varken yağmuru yaşı.

İDİL : LXXII

Güzelliğine tatlı şiirler yazılası kadın
Seni yine destanlaştırmış ilkyaz güzellikleri.
Etli yemişler gibi ısırılarak yenesi kadın
Gel, birlikte dinleyelim kınalı keklikleri.

İnlemekte onların sesiyle şimdi dağlar taşlar
Gelin odasından daha güzel şimdi ıssızlık
Türkü doludur etlerine dek bütün oynaşlar
Doğanın şairliği tutmuştur bualarda artık.

Vurgun akarsuya ayışığiyle örtülmüş kalçaların
Yaksın hazla omuzlarını ısınmış toprak
Yelpazelesin ölümsüzlüğü üstümüzde akçakavak,

Dökülsün aşkın titreyen elleriyle kopçaların
Gel, etinin cennetine ölmez şiirler vazılası,
Gel, artık kekliklerin yurdunda benim olası.

İDİL : LXXIII

Mağaramın kapısını süsleyen asmanın
Tatlı üzümleri seni bekliyor, Amarillis.
Bir mutluluğu var yine aşkından kan kusmanın
Islatırken kır saçlarını ak bulutlarla sis.

Boynuzlarını biler kurtlarla savaşmak üzre keçilerim
Ben bilemem neyleyeceğimi aşkınla savaşmak için.
Mağaramın kapısında oturur gözyaşı silerim
Yok bende zerresi tekeyi dağlar kıralı yapan sevincin.

Keçileri sağarken o cana yakın gülüşün ne?
Bir bilebilsem geceleri en güzel düşün ne ?
Sana erişmiyor, yazık kavalımın türküleri.

Gel mağarama, burda sevişmek şeker gibidir
Burda aşkın her anı yaşanmamış cennetler gibidir
Sağır etmez kulağını korkudan kalbinin gürültüleri.

İDİL : LXXVI

Amarillis, sana çoban şiirleri söylemek böyle sonnetlerle
Bilsen içimi ne büyük mutluluklarla dolduruyor.
Susuş kulesinde yıllarca doldurduğum çile
Yine de yüreğimin üstünde bir çekitaşı gibi duruyor.

O yerden özlediğim bu çoban yaşayışı
Belki de beni serin mağaraya sürükleyen.
Güneş, yeşillik özgürlük, çoban türküsünün başı
Şekerden de tatlı olur hele sen de içine girersen.

Kentler vurmuş beni imamına dek yorulmuşum
Kırıp dökmüş beni çanak çömlek gibi namert insanlar
Kaval sesinden işte böyle benim gibiler anlar.

Gel, benim güvercinim, üveyiğim, cennet kuşum
Unutalım kentlerde şiirimiz tekmeleyen insanları
Gel, bu yerler, kovulmuş şairlerin vatanları.

İDİL LXXIV

Dolunay vurdu bu gece mağaramın ta dibine dek
Amarillis, yine tütmektesin burnumda mis gibi.
Bir sarayda da ancak böyle pırıl pırıl döşenir gerdek
Bir kadın varasır diyorum buraya Amaillis gibi.

Henüz güneş kokan otlar serdim eski yerimize
Kabarttım, yumuşattım bunları sabahtan beri.
Göreceksin bir tek diken batmayacak derimize
Nerdesin nerde güzel kadın, son günahtan beri?

Tekenin meşeliği aşk miskiyle doldurduğu günler
Yalnızlıktan bunalmaktadır içi çobanların
Dişi keçi, aşk tanrıçesi gibi zevkten meler.

Ne o ? Bir hışırtı var arasında sık taflanların
Sırtında ayışığının gömleği gümüşten
Sen misin bunca beklediğim, yoksa sen misin gelen ?

İDİL LXXV

İşittim, Amarillis, Karakoçoğlu da yangınmış sana
Sürükledin yanıbaşıma dek bir ağanın tehlikesini.
Salmış kanlı adamlarını meşe ormanına
Dinle artık kaval sesinin yanında mavzer sesini.

Kentlerde başka bela var burda başka bela
Süzülüyor boni şahinle avlanan ağa oğulları
Issız çöllerde ne hoş sevişmiş Mecnun'la Leyla
Koyun, kuzu, güneş ceylanmış aşk okulları.

Kentin mapusanesi, ağanın kurşunu
Yarıda mı koyacak hep türkümüzü böyle ?
Dağ taş inlesin, üveyiğim, bir türkü söyle.

Sal dağlara şöyle bir yol gerin de korkunu
Geleceği varsa Karakoçoğlu'nun göreceği de var:
Mağaramda söylerim türkümü ben dünya duyar.

İDİL LXXVII

İlkyaz bütün güzelliğiyle çöktü dağa taşa
Seni ne göresim geldi şu günlerde ne göresim.
Sonsuz özlem duymaktayım bir güzel arkadaşa
Bir mucize gibi çık gel mağarama, Amarillis'im.

Kaçalım birkaç gün ölümlü günlerin gecesinden
Dayayıp ışıklı maviliğe yanyana başlarımızı.
Söz açmayıp kentin kanunundan, kelepçesinden
Düşünelim melekler gibi yurttaşlarımızı.

Düşünelim yeryüzünde olmadığını hiçbir kötülüğün
Her insana altın bir yürek bağışlayalım
Kaynak suları gibi bir yaşayışa başlayalım.

Doğsun mutluluğumuza düşman olmayan gün
Köpürsün ak bulutlar gibi mağaramızda düşlerimiz
Kekik, nane, çiçek koksun öpüşlerimiz.

İDİL : LXXVIII

Akşam güneşleri bu yerde güzeller güzeli
Ovayı gelin odası gibi altınla süsler.
Ne uzun yıllar geçti seni görmeyeli
Nerdeyse silinecek gözümden o göğüsler.

Bayılırdım türküsüne altına dönmüş etinin
İkindi güneşi cömert elleriyle yıkarken seni.
Duymazdım korkunçluğunu seninle gönül gurbetinin
Bir yandan güneş öperdi bir yandan ben o altın teni.

Doğanın gerdek odasında birkaç gün daha
Nasip edecek mi yaşamayı bizlere felek ?
Tadacak mıyız ölümsüzlüğü zevkten titreyerek ?

Ekmeksizlik gibi korkunç aşk yoksulluğu
Yitecek mi dersin, Amarillis, akşama sabaha
Yalnızlığın kesilecek mi bir akşam soluğu ?

İDİL : LXXIX

Temmuz, doğanın altın ocağında yemişlerin
Şekerle balla dolarak olgunlaştığı ay,
Amarillis, seni adım adım kovalayan düşlerin
Artık dizginlenmesi değil öyle kolay.

Doğanın her düşü bir yemişe döndürdüğü günler
Kekik, mersin kokusu, keklik sesleriyle gitmektedir.
Hep böyle sensiz mi geçecek burda sürgünler?
Benim şiirimden ayrı senin anlamın nedir?

Anlamın çok, pek çok güzel Amarillis,
Nedir sensiz benim zavallı şiirimin anlamı?
Söyle, deli mi edeceksin burda adamı?

Sevişin önünde zaman kapkalın bir sis
Artık, güzelliğini göremiyorum mazgallardan
Seviş yemişleri kuruyup düşmekte dallardan.

İDİL LXXX

Salhaneye giden keçiler gibi gitti
Yaşanası günler, Amarillis.
Yaşamak sevinci yitti, yitti
Öpüşmelerin ondan hasis.

Gel elinde gelincik desteleri
Saçında güneş kokusu gel.
Gir rüzgar gibi mağaradan içeri
İçinde yakalanmak korkusu gel,

Beklemenin de erdem olduğunu
En sonra anlayalım beraberce.
Kuştüyü yatak altımızda gece.

İrembağında tutma soluğunu
Altın yemişler elimizde
Yeryüzü ölümsüzlüğü konuk bizde.

İDİL LXXXI

Bir desti soğuk ayran güzelim bu sıcak yaz günü
Cennetin kevser şarabına değmezse söyle.
Yüzün kıvılcım saçıyor açıver göğsünü
Kurutsun terini kekik kokan serin yel şöyle.

Sen böyle yanımdayken, inan ol, dağı taşı
Dostlar, cana yakın insanlarla dopdolu buluyorum
Sen olmayınca, gözyaşı, gözyaşı, gözyaşı
Yine gözyaşiyle ıslak türkülerle doluyorum.

Neden eş olamıyor dünyada sevişenler?
Öteye mi bırakacağız hep sevişmek düşlerimizi ?
Ölüm buz gibi soğutur, sevgilim, öpüşlerimizi.

Sevişmek uğruna yanar tutuşur buraya düşenler
Büyü mü var suyunda, havasında bu yerlerin ?
Haram aşkın tadı inan helalından derin.

İDİL LXXXII

Çok geç söyledi bu yıl türküsünü ilkyaz
Ne kırlalesini gördük ne çiğdemleri.
Isıttı içimi Testilis'in gülücükleri biraz
Elize'ye giden keçilerin meleyişi sarstı gökle yeri.

Nasıl dağlamaz içini onların meleyişleri ?
Değiştirmedi yazgılarını en güzel türkü.
Kanlı başlariyle sırat köprüsünden geçişleri
Şiirin bahçesinde gezinen barışı ürküttü.

Hepsinin iri gözlerinde barış vardı, yüreğinde barış
Ne acıklıydı bıçağın karşısında o sessiz yakarış.
Artık korkmuyor onlardan Elizenin meşeleri.

Boşuna açar durur kıran dağının menekşeleri
Türkü söylemez bakıp onlara hiçbir çoban
Kan damlar Tirsis'in yüreğine şimdi bile büyük ağıttan.

İDİL LXXXIII

«Kaval Çalıp türkü söylemek akıl kârı değil
Baktım baykuşlar tünemiş dağdaki kulübeye.
İki gözüm Tirsis, çalışmakla zengin olunduğunu bil
Biraz da doludizgin çalışmayı dene.»

Aleksis oğlanına türkü yakmaktan biraz alıp başını
Bana böyle dedi kayın gölgesinde «aklı evvel» Koridon.
Bir küçük tanrı biçiminde çatıp kaşını
«Ver, dedi, yetenekli Tirsis, şu aylaklığa son.»

«Benim gibi zengin olmağa bak ben örneğim sana
Çalmadım, çırpmadım namusumla kazandım bu sürüyü.
Hakketmekteyim şimdi Aleksis'e yaktığım türküyü.»

Nasıl söylenir bunlar bir yaşlı keçi çobanına ?
Sürüsü alınıp salhaneye götürülmüş,
Kendisi kayın ormanından sürülmüş.

İDİL LXXXIV

Pembe ılgın çiçekleri ne baygın kokuyor
Tırmanmakta döl yataklarına alabalıklar.
Bu çay, bu baygın koku içime bir ateş kor
Üfler durur bu ateşi artık her esen rüzgar.

Ne acı böyle bir cennette yalnızlık çekmek
Gelir gibi olur burnuma mis kokan terin,
Ağu gibi iner boğazımdan her lokma ekmek
Geldikçe usuma bana ettiği oyunlar kaderin.

Sürükler giderim yalnızlığımı akarsu boyunca
Ayırt edilmem romantik şairlerden olmasa yoksulluk.
Nerdesin ey, işte, aşta, sevişteki bolluk?

Bir mağaraya çekilmekle bitmiyor işler,
Seni kazanmak için de, güzel aşk, savaş ister
Zorbaya düşmanlık edeceksin, güzele kulluk.

İDİL LXXXV

Engin ufuklarda ak bulutlar, hep ak bulutlar
Gelir geçerler üzerimden kervan kervan.
Kurumuş tarlakuşunun yuvasında otlar
Eser özlem özlem rüzgar sana doğru burdan.

Gittikçe yaklaşır kovanlara arıkuşları
Ben de yaklaşırım senin aşkına Amarillis.
Birdenbire yeşerir bozkır dağbaşları
Düşünür durur temmuz sıcağı ötede pis pis.

İşitilir türkülerim taşıyarak yepyeni bir tat
Ben köroğlu olurum ak bulutlar kır at
Yenerim aşkın kuraklığını bir kez daha.

Dayanılmaz, dayanılmaz artık bu kuraklığa
Gürbüz türkülerimle yeşertmesem dağı taşı.
Neyleyeyim gözyaşım varken yağmuru yaşı ?

İDİL LXXXVI

Doğayla güzellik yarışına mı çıktın, Amarillis
İkinizde de renk renk türküler gelmekte dile.
Benim şiirlerimin üstüne işerken iblis
Bak, dağlar nasıl övünmede kınalı kekliğiyle.

Ne yazık, eşeklerin arpa yerine şiir kestirdiği
Bir kahpe çağda doğup şair oldum, şiir yazdım.
İnsanın en yakın mutluluğuna harcadım güzelliği
İnsanın insana ettiklerine öfkelendim, kızdım.

Güzelliği horoz şekerine, apokalipse çevirenler
Alkışlandı durdu yıllar yılı şair diye.
Tıktılar bizi ancak düşümüzle giden bir gemiye.

Engin, zengin düşlerinde mahpus erenler
Türküleriyle döşeyecek yine halı gibi çağı
Bir yaşayış boyu doyuracak şairi bir altın mısrağı.

İDİL LXXXVII

Dağları, ormanları, suları ağulu gelme bu yerlere
Subaşlarında insanlar, hayvanlar yatmakta cansız.
Yeşillik geçip gitti bir daha dönmemek üzere
Bir savaş geçmekte burda korkunç ve amansız.

Geçti yerden kuraklığın ateşten çekirgeleri
Yitip gitti çatlaklarda yemyeşil umutlar.
Tanıyamazsın kuytusunda seviştiğimiz yeri
Yüksekten geçiyor ateş almaktan korkarak bulutlar.

Köklerini kayalara gömen yabani asmamız
Bakıyorum her gün damla damla cançekişiyor,
Küçülüp buruşuyor salkımlar, yapraklar düşüyor.

Biz böyle yanıp duralım burda toprakla ben
Serin türküler işittirsin bize ötelerden
Karakaçoğlu'nun sofrasını süsleyen yosmamız.

İDİL : LXXXVIII

Şiirin güneşine bulayarak parmaklarımı
Sevmek okşamak istiyorum seni güzel kadın.
Yıkmak, kurduğun savunakların son dayanaklarını
Girmek ölümsüzlüğüne etindeki tadın.

Sen çiğneyerek yalınayak ilkyazın halısını
Bana özlemin kızgın şiirini tattırmaktasın.
Toplayıp gitti yaban lalesi tarağını taşını
Sabrımın kapısını tekmelerinle kırmaktasın.

Gece, yüzünde ayışığının gümüş tülleri
Beni bir de romantik oyunlara mı düşüreceksin ?
Ne zaman içimdeki özlem cehennemini göreceksin ?

Bak açtı bahçemizin karınca kararınca bütün gülleri
Hepsi örneği sanki ateşten bir yüreğin.
Gel, ışık yaksınlar bize sabahlara değin.

İDİL : LXXXIX

Amarillis, dağınık saçlarında sabah çiğleri
Uzanmışsın inci çiçekleri üstünde ne güzel.
Ak yersarmaşıkları baştanbaşa ağartmakta yeri.
Seni görünce durmuş başucunda mis kokulu yel.

Yalınayaklarından çıkmakta yukarı döne döne
İnsanın başını döndüren ak bir güzellik.
Penbe çiçeklerini esirgememiş yabani nane
Uzakta tatlı tatlı ötmekte keklik.

Mışıl mışıl çocuk gibi bir uyuyuşun var,
İnsanın geliyor öpesi seni canına sokası
İnmekte ufukta derinlere ayın altın tası.

Şimdi güneşin altın tası çıkmakta beriden
Ondan önce davranıp öpsem mi seni hemen?
Bu karşılıksız öpüşten bilmem, ne çıkar ?

İDİL XC

Yağmur yağıyor, Amarillis, güzel yaz yağmuru
Ne acı böyle sensiz bir yaz yağmuru daha,
Böyle bir saatte üfleyebilir İsrafil suru
Artık vızgelir bana vurması bir dağın bir dağa.

Bu yağmur altında seninle ıslanmadıktan geri
Tütmedikten geri mis gibi güneşte saçların,
Neden söylerim boşuna ben bu türküleri?
Neden yıkanır tatlı yemişleri ağaçların?

Bayram yapıyor kuraklıktan çatlayan ova,
Neden bir damla düşmüyor bağrıma bu yağmurdan?
Ben mahkum muyum söyle, sonsuz kuraklığa?

Durmadan şaklıyor yağmur, toprak doyacak,
Sen neden kaçmaktasın benden bucak bucak?
Yoruldum hayalini seve - okşaya burdan.

İDİL XCI

İlkyaz geçti gitti, Amarillis
Gitti sabırsız yaban laleleri.
Uy şiirin kanununa güzel peri
Cennetin kanunları değil hasis.

İri gözlerinle gönderdiğin
O güzel öpüşler beni çıldırtıyor.
Yetmez mi dağlarca üzüntü verdiğin
Artık, sabrım giyneğini yırtıyor.

Güller başladı açmağa güller
Gül kokusundan bir salıncakta
Yüreklerimiz sallanmakta.

Kalçanın mermer aklığında yiter
Belki özlemimin karanlığı
Yap bir yasak aşk kahramanlığı.

İDİL : XCII

Koğulup kentlerden bu mağaraya sığınmasaydım ben
Kim söylerdi bu içli çoban türkülerini?
Günlerim kum gibi akıp gitmekte elimden
Henüz şiir yapamadan kalbimin gürültülerini.

Kentlerin tahtında oturan felek vurdu belime
Baktım, dağlar ormanlar, düşünen insanın sığınağı.
Doğa, tatlı tatlı gönderir insanı ölüme
Korkunç, korkunç, insanın zindanı, ipi ve bıçağı.

Bir tatlı kaval sesinin ölümsüzlüğüne
Sığınıp dolaştığım günden beri dağbaşlarında
En acı mutluluklar duymaktayım gözyaşlarımda.

Özlem duymaktayım iyilerin iyilerce aranacağı güne
İnsanoğlu şöyle bir kez silkine dursa pisliğinden
Şair kurtulsa ulusunun sürgününden, hapisliğinden.

İDİL XCIII

Sonnetlerle idil yazma zamanı mı şair
Şimdi, ancak şiir yazılır kimsecikler anlamasın diye?
Anlamsız şiir daha anlamsız biçime getirilir.
Aklı az okuyucuyu döndürmek için deliye.

Anlamsız türkülerle dökebilir miyim sana ben içimi?
Neyle anlatılır kırda gezdirdiğim bunca acılar?
Seni andıkça doğmakta sözün en tatlı biçimi
Sensiz, sorarım bir türkünün ne anlamı var?

Elimde bir söğüt dalı bir büyülü deynek
Yürürüm akarsu boyunca seni düşünerek
Seyrederem bir avcı hırsiyle alabalıkları.

Bir tas ayranla yemek derdini atıp bir yana
Çoban türküleri yakarım uzaklardan sana
Kalır ötede bütün yaşayışın zorbalıkları.

İDİL XCIV

Mahşere dek yaylalarda seninle koyun gütsek
Bulunmazdı yeryüzünde benden daha mutlu insan.
Bülbül gibi şakısak, kaval çalsak, guguk gibi ötsek
Geçsek sarılıp birbirimize ılık yağmurlar arasından.

Memelerin elimde birer tereyağı topağı gibi
Uzansak nane kokan bir subaşında yanyana.
Açılsa başımızın üstünde mutluluk ebemkuşağı gibi
İçsek etin insana bağışladığı kevseri kana kana.

Geçsek yayladan yaylaya belinde kollarım
İnletse yaylayı çın çın türkü gibi susuşumuz
Kentin bütün mutluluğuna sökebilmek omuz.

Çoban kuruntusu bu, güzel kadın, çoban kuruntusu
Kurmuş eski yaylamıza kimsesizlik pusu
Cennet düşünü kurar ancak ben gibi umutsuz.

İDİL XCV

Beni çiçekli beşiğine yatırır doğa ana
Bu ağarmış saçım sakalımla bebek gibi sallar.
Ben keçilerimle baltamdan başka bir şey vermezken ona
Bana verir o avunmayı cennet yapan çiçekli dallar.

Hele senin aşkın, Amarillis, onun bahçesinde
Pırlantadan, ışıklar takar bir güzelleşir.
Artık odur seslenen kurdun kuşun sesinde
Birbirine karışır gider sevgiyle şiir.

Bir çamın alt dalında oturup saatlerce
Seni düşleyip dururken güzel kadın
Duyarım ölümsüzlüğünü aşkı yapan tadın.

Ak bulutlar geçip giderken gökten parça parça
Sokulur yanıma usulcacık eski hayalin
Okşar doğmamış türkülerimi sıcacık elin.

İDİL XCVI

Erik çiçekleri aşkın başına yağardı kar gibi
İşte, böyle güzel günlerde sürüye girdi kıran.
Toklular atıldı kurdun üstüne kösemen koçlar gibi
İşte, ondan sonra oldu sürünün hali duman.

Çoktan sürülmüştü kanaraya kösemen koçlar
Çıkmamıştı toklunun boynuzları henüz kıvır kıvır.
Arkadyanın rüzgarında erken ağarır saçlar
Çoban Tirsisin bağrını döver durur kahır.

Durdurulabilir mi hiç kurt sürüsü kaval sesiyle?
Baştan çıktı kurtlar, maryaların melemesiyle
Dişler şimşek çaktı, boynuzlar boşuna takırdadı.

Dişleri dökülmüş eke kurt gömüldü lop etlere,
Yenemeyen toklular kapatıldı çitlere
Bayıltı yaşlı kurtları körpe davarın tadı.

İDİL XCVII

Sen böyle Teokritos'la Vergilius'un çobanları gibi hey Melibeu

Karaağaç altında oturmuş kaval çalarken
Kıyılarında soluyan kaygusuzluk, o okyanus
Ayırmakta yine seni düşman gibi benden.

Bir ak ada gibi yüzerken küçük sürün
Mayısın yemyeşil ot cenneti denizinde
Yere göğe egemen bir kıral gibi görünürsün
Ölümlülük,bir kedi yavrusudur sanki dizinde.

Nerde bende o sendeki pul vermeyen tutum
Toplumun uyku bilmez yavuz düşlerine
Salt iyi insan olmak yetmiyor dostum
Kaygusuz kalamıyorum türkülerin dürtüşlerine.

Karanlıkta bilmezsin, ne yavuz türküler söylenmekte
Küçülür gözümde bir kayın altında kaval çalmak.
Gemi azıya almış tutkular şiirimizle eğenmekte
İnsan istemiyor bir ağaç gibi kenarda kalmak.

İDİL : XCVIII

Bunca güzel oluşu şaşırtıcı bir çoban kızının
Tertemiz bakışı altında sabah yıldızının
Ak mermerden bir kız heykeli belirdi suda,
Henüz alabalıklar, yaşlı söğütler bile uykuda.
Henüz son pireyi avlamakta keçi çobanları
Solumakta serin serin pırnal, meşe ormanları.
Sen benden habersiz gölgelikte güzel Elektra
Bütün ölümsüzlüğünle boy verdiğin sıra
Şimşek gibi çaktı gözümde teninin akı.
Oysa, beni bu ıssız yere bir şair merakı
Tutup sürüklemişti uzun saçlarımdan.
Acı kokular gelmekteydi ağaçlarımdan.
Gözüm karardı, başım döndü birdenbire
Yalnızların yoldaşı sık söğütlüklere
Unutmuş gitmişim meğer ben çoktan beri
Kadın güzelliğini söyleyen sıcak türküleri.

Günaha girer tanrıya meydana okurcasına baktım
Kendimi başıboş güzelliğin çiçek bahçesine bıraktım.

Yazık, günah değil mi bunca güzel olmak?
Ne yalnızlığını çınarda fülütle çalan münzevi ishak
Ne son türküsünü meşelikte söyleyen bülbül
Artık, bu çoban eskisi için hiç de ilginç değil.
Oysa, otların, kır çiçeklerinin, rüzgarın
İnsansız kokusunu ben alıp yıldızların
İnsan bakışiyle buğulanmamış aynasını seyredip tek
başıma
Mutlu bir sabah armağan etmek istedim gecikmiş yaşıma.
Şimdi altüst oldu bütün evren, samanyolları
Bir kez daha çiğnedi geçti beni insanoğulları.
Bir kez daha güçbela unuttuğum türküler
Saydam naylon gömlekleri içinde üzgün göründüler.
Bir kez daha anladım derinliğini mutsuzluğumun.
Ağulu dikenle örtülü bahçesinde umutsuzluğumun
Ağulu kahkaha çiçekleri patladı birden
Artık, ne gül, ne lale, ne zanbak, ne fesleğen
Eski güzelliğine beni inandıramaz.
Artık, boşuna açacak kırda yabani kiraz.

Elektra ,senin gibi bir kızla yatmamış çoban
Bir damla tatmamıştır dünyanın tadından.
Koruyalım derken sürüsüz çobanların haklarını
Yabanın ayısına bırakmışız güzellerin dudaklarını
Ölümsüz güzelliklerini kahpe eşkiyalara.
Yaşlılığım beni yerden yere vurduğu şu sırada
Yeri miydi sabah sabah bana oynadığın oyunun?
Elektra, Tirsis duyacak acısını ölünceye dek bunun
İnan, yanacak cenneti geride koyup gideceğine.
İnanmam, bu acının öldükten sonra da biteceğine
Yanıp duracak belki toprakta bir maden yada fosfor gibi
Kutsal ateşten artakalmış bir parça kor gibi.
Hangi mutlu şeytan bilsem, bu gece seni aldatan?
Bu güzellikle birkaç dakikacık olsun sarılıp yatan?
Sen sanırsın, seni yalnız çoban yıldızı gördü,
Seni bir de eski beceriksiz gönül hırsızı gördü.

Ben sanırdım yeryüzünün en **güzel hazlarını**
Şair Tirsis toplayacak, **Akdağ'ın yazlarını**
Koynunda geçirerek **en güzel çoban kızlarının.**
Sonra, şairlik **beni Arkadya rüzgarının**

Koyun, çiçek kokan türküsiyle avuttu durdu.
En güzel kızlarla gölgede yatmışım gibi olurdu
Karaağaç altında güzel bir şiir yazdığım zaman.
İşte böyle geçip gitti zamanlar duymadan
Ben kaldım arkada başbaşa bir avuç zavallı düşle.
Kadın güzelliğini elde edenler kavgayla dövüşle
İğrenç kişiler oldu her zaman küçümsediğim.
Oysa, uğrunda dövüşülen güzel kadınlar yediğim
Kutsal ekmek kertesinde anlam taşıyordu.
Mutluluk altın kanatlarını çırparak dolaşıyordu
Çevresinde salt ekmekle bu güzel varlıkların
Derede sıçrayan gümüşlü alabalıkların
Yerinde ben olmak istedimse de o an ne yazık
Düşler de mucize yaratmaktan uzaktı artık.
Son yıldız ışığiyle birlikte söndü Elektra
Sarılıp koyun, keçi, tereyağı, süt kokan çullara

Yitti ağaçların ardında bir ceylan hızıyle.
Ben kaldım orda bir düşten çoban kızıyle
Onun körpe güzelliklerini ölçüp biçerek.
Ne bir yudum su içtim o gün ne yedim ekmek.
Bir Elektra'yla yatağında yatmamış çoban
Ne aydan anlar, ne güneşten, ne çoban yıldızından.
Şimdi, yaşlı Tirsis'in hali yürekler acısı
Artık, her sabah söğütlüktedir onunla çoban yıldızı.

YAŞLI TİRSİS'İN ÜZGÜNLÜĞÜ ÜSTÜNE TÜRKÜ

Kara koyunun yünü gibi kara Tirsis'in bahtı
Serin bir kayın gölgesi, alacakaranlık bir karaağaç altı
Artık ilaç olmuyor onun yalnızlığına.
Kayalarda uğursuzca öten rüzgarın ıslığına
Daha çok kulak verir oldu son günlerinde.
Hiçbir çoban olmak istemezdi onun yerinde
Tiranlar üzerine kurşun yağdırırken.
Amarillis'in saçından çok şiirleri varken
Unutuldu gitti zavallıcık bir kahpe kuytuda.
O, bir damla ses bile değil bir orman dolusu uğultuda.
Ona yaman vurdu felek, Amarillis, yaman,
Yaşlılığını unutup belki zaman zaman
Herkesi şaşırtan güzel türküler söyleyebilir
Kırık kanatlariyle ölümsüzlüğe değebilir.

TESTİLİS'E TÜRKÜLER

Testilis, başımın yeni belası, güzel Testilis
Senin aşkın da Amarillis'in ilk günleri gibi hasis.
Ben kaval sesiyle çın çın öttürürken ormanları
Sen hep düşünmektesin ufacık tefecik armağanları:
Nerden bileceksin aşkımın en büyük armağan olduğunu?
Seni düşünmekle geçiriyorum günlerimin çoğunu.
Sözde hep yanıbaşımdasın kolum hep belinde
Sanki dinlenmekte Fidyas'ın eli Afrodit'in heykelinde;
Sanki ben Diyonizos'um, sen üzümcü kızlardan biri
Sunmaktasın bana üzüm şarabiyle ıslanmış şiirleri.
Derin, mavi uçurumlar gibi başdöndürücü
Büyük acıları dindirmeğe yetmeyince Tirsis'in gücü
Hep senin körpe güzelliğine sığınmakta, senin.
Elbette başı döner böyle bir şarabı içenin.

Unutmak gerek Testilis, zor zamanlardayız
Korkunun tıktakiyle atmakta her tuttuğum nabız.
Bir desti soğuk ayranın özlemi başımızda yine,
Para geçmiyor bir türlü ona özlem çekenin eline.
Para geçmiyor eline en akıllının, en değerlinin
Para geçmiyor eline birtürlü yerlinin.
Sen bir eksiketeksin Testilis, anlamazsın bundan.
Geçmek nedir bilir misin sen zulmün okulundan?

Birkaç kemiğin gövdende kalsa bile sağlam
İçin yanar tutuşur yine dövüşmek için, anlatamam.
Gövdende kalan son sağlam kemiği alıp eline
Dövüşmek için zulümle yola çıkarsın yine.
Bilemezsin, zulümle dövüşmenin de bir şehveti var,
İnsan sopa yedikçe sopa atmak hırsı artar.
Testilis, bilmezsen de bana kulak ver şunu bil,
Bu güzel yeryüzü sonuna dek zulmün değil.
İnsanın olacak her yanı baştanbaşa Arkadya'nın,
Sözü dinlenecek burda inan, en sümsük çobanın;
Yine herkesin bahçesinde süt akacak oluk oluk,
Dönüp gelecek bir kez daha altınçağ, o eski mutluluk.

KARAAĞAÇLARIN ÖLÜMÜNE TİRSİS'İN AĞITI

Karaağaç veremi de ne demek hey Melibeus?
Vereme tutulmuş bütün karaağaçları Arkadya'nın.
Her şeyden habersiz yollardan gidip gelmekte ulus
Kavalında hiçbir acıyan ezgi yok hiç bir çobanın.

Karaağaç o gölge tanrısı, öğle ışığında o alacakaranlık
Bir kez daha göstermekte bize ağaçların ayakta öldüğünü.
Kupkuru bir iskelet kesilmekte o yemyeşil kahramanlık
Görmekteyiz ölü ağacın ışıklı maviliğe gömüldüğünü.

Zeus sildi demek defterden karaağaçları
Cançekişip kurumakta ufak fışkınlar bile.
Arkadya'nın yol boyları, ıssız yamaçları
Sırıtıp durmakta nazlı karaağaç ölüleriyle.

Şaşırıp kalmakta yuvalarında saksağanlar
Dönerken pas rengine çevrelerindeki zengin yeşillik.
Görmesin diye yavrusunu küçük insanlar

70 ilkyazıda başladı bu iblis taun
Sevgilileri, büyük insanları, en güzel umutları götüren
gece
Yoldu götürdü sanki süsünü erkek tavusun
Bir ihanetti esen yapraklar arasında çılgınca, delice.

Bir sıra dost karaağaç kanal kıyısında
Dikilmekte şimdi ayakta ölmüş kahramanlar gibi.
Gördüm öldüklerini ilk kez 70 mayısında
Uçup gittiler yeşil ışıklı dumanlar gibi.

Sana anlatamam erdemlerini bu karaağaçların
Binlerce yeşil dost gibiydi onların yaprakları.
Sanki gömülürdüm kürküne dost, dost diye fısıldayan
saçların.

Otturur şiir söylerdim altlarında kaval çalardım
Etmezdi hiçbir yaprak türkülerimi beğenmezlik.
Elimdeki deynekle gübreliklerin mutluluklarını
kurcalardım
En candan dostumdu kaya üstünde türkü söyleyen keklik.

Masmavi dağlar, uzak ormanlar düşler gibiydi
Yalnız gerçekti taş gibi benim karaağaçlarım.
Amarillis'in anısı her akşam orda kuşlar gibiydi
Orda kumraldı hep benim şu kahırlı ak saçlarım.

Koyun sürüleri gibiydi orda insanın düşünceleri
Hem gürdü, sayısızdı, bitmezdi düşün düşün.
Yıldızlar alırdı egemenliği geceleri
Bitmeyen caddeleriydi samanyolları en aydınlık dünün.

Hayvanla insanın dost bakışını bir yana bırak
Artık bu eski güzel dostları yıldırım bile vurmuyor.
Ayakta öldüler, evet, yeşil ölümsüzlükleriden soyunarak
Hiçbir çoban altlarında oturup artık düş kurmuyor.

Serin ırmağı içinde ikindi rüzgarının
Oturup yeşil güzeller gibi yıkanırlarken
Tatlı türküsiyle Arkadya insanlarının
Yaklaşırdım onlara en insancıl dostlarını gibi ben.

Ne güzeldi hele bulutlar bu dostların başı üzerinde
Onların üstünde dost bakışlarla salınırlardı.
Barış, salt zeytin dalı taşırken ellerinde
Onlar, neden unutulduk diye alınırlardı.

Dallarında karganın kendini ölümsüz sandığı
Bir giz gibi gözden yiten o güzel ağaç
Şimdi bir iskelet insanın bakmağa nazlandığı
Şimdi onunla sırıtarak eğlenmekte kıraç.

Mutlaka gerekmez insan olmak güzel olmak için
Bir barışçıl karaağaçtan daha güzeli mi var?
Onun koyu gölgesinde dinlenir Çin—Maçin
Yakın olur onun gölgesinde bütün ıraklar.

Gönül bir kuş olup cıvıldamak ister dallar arasında
Ağustos ikindisinde sararmış kırlara ateş yağarken.
İnsan gezer durur söylenmemiş masallar arasında
Karaağacın ufkunda bakır ay doğarken.

Yaprakların alacakaranlığında vaktiyle ishak
Tüner flüt çalardı üzgün üzgün birdiziye.
Şimdi, baykuş bütün gece kuru dallara konarak
Belki de hoşnut bu yıkıntının egemeni diye.

Çok güzel günler gördü onlar yüzyıldan beri
Bir yanı yol biryanı masmavi tuzlu kanal.
Atıp kulak arkasına metafizik tozu yağdıran geceleri
Yasadı, yaprak yaprak, gövde gövde, dal dal.

İşitmediler hiç turnabalığının açlık türküsünü
Bilmediler neden sıçradığını kefal yavrusunun sudan

dışarı

İşitmediler insan acısının fırtınamsı gürültüsünü
Kendi yaprakları sandılar dallarında öten kuşları.

Bilmeden gittiler bir avunma olduğunu ağlamanın
Belki de hiç olmadı güzyaşından haberleri.
Okumadan tek sayfasını en güzel romanın
Gittiler dönmemek üzere bir daha geri.

Amarillis de sağ olsaydı acırdı bu ölülere
Hele sürülmeseydi Arkadya'dan dokuz kızkardeş
Gözyaşları yağmur gibi yağardı da yere
Kıymazdı bu güzel yaşları kurutmağa güneş.

Bir kez olsun oturmamışsan gölgesinde karaağacın
İnsanı Karun'dan zengin yapan düşler görmemişsen
Boşuna ağarmış demektir sakalın saçın
Gölgenin ne olduğunu bilemezsin sen.

Köylü fındık devşirir sen hulya devşirirsin.
Ölümsüzleşir gittikçe kaval sesinin tadı.
Şiirin dili üstünde bir mavi şeker gibi erirsin
Şahlanır yaşamaktan tat almak sanatı.

Bülbül o eski dost gelir orda şakı
Aramazsın onu şairin eskimiş dizelerinde.
Düşsüz en güzel doğa parçası bile tamtakır
Ne zengin acı o karaağaçların cenazelerinde.

Ayakta ölmüş nice sanatçı dostlarım vardı
Bu kurumuş ağaçlar gibi hepsi de ayakta.
Yüreklerinde insancıl sanat ırmağı akardı.
Ustaydılar, güzel şeyler söylemekte, yaratmakta.

Onlar yaşayan karaağaçlar gibi canlı şimdi bile
Her birinin yemyeşil dallarında bülbül şakıyor.
Sarhoş etmekteler ölümsüzlüğü en güzel türküleriyle
Her anı bize birkaç damla altın gözyaşı bırakıyor.

TESTİLİS'E TEMMUZ ŞİİRLERİ

Ben, temmuz ormanlarına bayılırım, Testilis
Orda keskin kokular özlemin gibi tüter.
Yemiş bol orda her zaman türküler hasis
Türkü kıralı kuşlar bile bıkkın bıkkın öter.

Senin çobanın içinse bu ay türküler kıralıdır
Yemişler balla dolar, türküyle dolar Tirsis.
Ormanı çın çın öttüren onun kavalıdır,
Uzun yıllar o değildir sanki yatan hapis.

Akşam olur karanlığa sarılır yatarım
Hiçbir yitik güzeli geri vermez Elize.
Ormanlar karanlıktır altın ay yukarda varım
Hiçbir güvercin uçmaz Testilis'den bize.

Ne güzelsin ama ne yazık, ne yazık
Hangi yemişin var senin Amarillis'in tadında?
Nedir artık yoksa görmeğe mi başladık
Bütün doğanın ruhunu bir kızda bir kadında?

Temmuz ormanında keskin kekik kokusu
Sevdiğim bir kadını andırır göğsü, kalçasiyle.
Tertemiz taşlar üstünde sekerek giden su
Sevdiğim bir kadını süsündürür en güzel parçasiyle

Temmuzun çiçeği azdır, suyu az, gölgesi az
Ancak, körükler Tirsis'te yanan kutsal ateşi
Kutsal ateşin yandığı yürekte kuraklık olmaz
Cennet bahçeleriyle dopdoludur onun peşi.

Testilis, Testilis, Tirsis'i şiire bulaştırma yine
Ona temmuzun serinletici yemişinden tattır.
Kadın kokusu sinsin kekik gibi türkülerine
Tatlı güzelliğin onun için bir çift ak kanattır.

Bulutlardan altın arabalar koşturdum gökyüzünde yıllarca
İçinde Arkadya kızlarının en güzelleri.
Benim ellerim ayaklarını dikenlerden bütün parça parça
Başımda şimdi bile eser durur o kavak yelleri.

Dizginle yağız atları bir arabayı durdur
Beni indir ne olur şu gökyüzünden yere.
Bana kaval sesinden güzel bir saray kur
Bir yanı sana baksın bir yanı meşeliklere.

Oturayım yanıbaşında bir kır lalesinin
İşitip ürpereyim senin ayak seslerini
İçinde dünyadan uzak bir aşk kalesinin
Seveyim hep seveyim obur gibi seni.

Temmuz gibi sıcak vücudunun bahçelerinde
Temmuz gibi bir hoş kokulu akşama girsek.
Tadın denge kurduğu altın teller üzerinde
Seninle unutulmaz saatler geçirsek,

Haklı olarak nerde bizim armağanlar diyeceksin
Senin temmuz yemişlerin elbette değil benimkilerden.
Ben kendi türkümü, sen kendininkini söyleyeceksin.
Yine de yan kaval sesiyle yan türküyle doyacağım ben.

SEN ANA TESTİLİS

Sen ana Testilis, boşuna solgun benizli yavrularına
At, eşek etinden mamalar bulmağa çabalarsın.
Bilirim ne demektir birkaç çocuklu yoksul ana
Diyemezsin taunlar götürsün onları varsın
Eros sürükleyip götürürken beni sana doğru
Ellerini kaldırıp solgun benizli yavrular, dur, der.
Kendimi sanırım bu sıra bir iflah olmaz uğru
Gözümün önünden türlü cehennemlik günahlar geçer.

Kırılır bağrımın kalkanında altın okları Eros'un
Şefkat evine döner aşktan tutuşan bağrım.
Kıyılarıma çarpıp duran eski okyanusun
Serin dalgalarında yatar uzanırım.

Seni sevişim Amarillis'ten pek çok öncedir
İki elma çalıp saklamıştın ya koynuna Eros'un
bahçesinden.
Biliyordun yemişleri yenecek bahçe hangi bahçedir
Geçmiştin Kaç kaçamak günahtan, aşk gecesinden,

TESTİLİSE TEMMUZ ŞİİRLERİ

II

Temmuz ormanları da geçmiş gidiyor, Testilis,
Nerdeyse bir yıl olacak gideli Amarillis.
Her giden şeyle anmaktayım o güzelliği,
Artık, bana altındağın en güzel kekliği
Üzgün türkülerden başka bir şey söylemiyor.
En karanlık geceden kalma umutlar mosmor
Asılıp durmakta yine başucumda hevenk hevenk.
Nerde o yemyeşil ovalar, o bin türlü renk?
Canım ovaları kasıp kavurmakta sapsarı temmuz
Sanki biz de yemyeşil güzelliğe birlikte yolcuyuz
Hiç görülmediği yerde yeşille mavinin.
Henüz tatmadan bütün nimetlerini dünya evinin
Böyle düşünmek bile bilsen ne acı, ne acı.
Yeryüzü başkasının sanki biz onda kiracı..

EGLOG

TİRSİS AMARİLLİS
TİRSİS

Arkamdan sövüntüler savurmuş, vatan hâini demişsin
Şimdi dahi inanamıyorum bunları ne akla uyarak
söylemişsin.
Gözlerinin öper gibi, okşar gibi bakışından
Aşkla, istekle dolup taşarken insan
Bu lahana turşusu ne anlayamıyorum.
Şimdi bile o güzel düşleri çöplüğe atmağa kıyamıyorum.
Biz, nice dolgun günler yaşadık yaylasında Kırandağı'nın
Nice özlem çiçeği açtı içimizde İrembağı'nın.
Sütle tereyağı kokardın kuytuda koklarken yüzünü
Seni bilmem, ben yaşardım duyguların en ölümsüzünü.
Ses verirdi kavalımda Rousseau'nun eski Arkadya'sı
Sen insanlarımın en güzeliydin kahrolası
Parmaklarımla ayıklardım bir bir huyundaki dikenleri
İşittimse de görmedim kalçandaki çifte benleri.

AMARİLLİS

Ben içimde kin taşımam, ne varsa hep ağzımdadır.
Söylemiş olabilirim arkandan bir iki sevimsiz satır
Sonra da onu söylediğimden daha çabuk unutabilirim.
Yersiz duygularımı çabucak içimden atabilirim.
Ancak, komşular bunu birtürlü unutmaz
Bu gizle bir gececik olsun sarılıp yatmaz.
Hemen yetiştirirler onu yemeden içmeden sahibine.
Bilmezler ki yüzyüze bakılacak dost olunacaktır yine.
Kadınların ağzı hep tavukların bilmem neresine benzer
Bir kadına verilen giz yedi iklim dört bucağı gezer.
Boş ver kadınların gevezeliklerine şair Tirsis
Merak etme senin büyüklüğünden halk değil habersiz.
Yine sever seni arkandan sövüp saysa da halk,
Sevdiği deriyi yerden yere çarparmış tabak.
Eger sen kocam olsaydın ona söylediklerimin binde biri
Demek koparacaktı aramızdaki ilişkileri.

TİRSİS

Sundun bana yine bir demet umut çiçeği
Var ol, güzel Amarillis, insanoğlunun söyleyeceği
En güzel mutluluk türkülerine doğru açılan
O cevahirle süslü kocaman altın kapıdan
Geçtim bugün bir kez daha düşlerimin ayaklariyle
Bekler bu kapıda sevgiyi de, şiiri de ak saçlı çile.

AMARİLLİS

Böyle ozanca laflar edeceğine kavalınla dert yan,
Bizim, aramızda çok bulunmaz şiirden anlayan.
Şiirden sözedip durursun yirmi yıldan beri
Hani göreyim güzelliğime söylediğin şiirleri?

TİRSİS

Sarısabır nasıl sürdürürse yaşayışını
Seçip yağmursuz, yaşsız kurak kayaların başını
Benim aşkım da senin kayalarında öyle yaşadı.
Bakışlarla uzaktan uzağa sevişmenin tadı
Bende yalçın umutlar uyandırdıysa da ne yazık
Bir damla yağmur yüzü görmedi o yalçın kayalık.
Yine de acı dağ yemişleri gibi dizeler döşendim
Aşkın inansız kuraklığını biraz olsun yendim.
Yine de senin için şiirlerim, türkülerim yatmakta kuytuda
Düşlerim münzevi nergisler gibi salınmakta suda.
Hangi doğa, düşünden daha zengin insanoğlunun?
Altın dizelerinde Shakespear'e söylettiği onun...

AMARİLLİS

Dur hele, o Shakespeare de dediğin ne tür kuş?
Yine sapıttın, Tirsis, benim yalın dilimle konuş.

TİRSİS

Sakespeare mi? Bir İngiliz, tanrıdan sonra en büyük yaratıcı
Böyle diyor o şair için yine bir yabancı.
Şiirler yazmış ki pes dedirtmiş doğa güzelliklerine.

AMARİLLİS

Sen boş ver şimdi şairlerin gevezeliklerine.
En güzel şiir bence insanca yaşamak,
En tatlı, en unutulmaz, hem de en kıvrak,
Ona ulaşmalı çalışarak bir ayak önce
İnsanın şiire ayıracak vakti yok bence.

Bu kez de şiir mi girecek aramıza kara kedi gibi?
Kızgın kokulu özlem çiçekleri açan bahçemin sahibi
Gel bu kez de senin için şiiri bırakıp bir yana
Meme verelim çocuklarımızdan en çok ağlayana.
İlkin acıkan aşkımızın karnını doyuralım
Gel, şu sık pelitlikten yukarı vuralım
Varalım yurduna o nazlı kınalı kekliklerin
Kapayalım ağzını öpüşümüzle gevezeliklerin.

AMARİLLİS

Bakıyorum, şairliği çabucak tıktın dağarcığa
Bayağı bir erkek gibi soyunup çıktın açığa.
Ayırt edemiyorum seni şu sıra herhangi bir erkekten,
Bence şairliğinden hiçbir dakika ayrılmamalısın sen.
Daha hoş oluyorsun böyle hulyalı bakışlarla.

TİRSİS

Demek ki sevilmek uğrune gezmeliyim hep gözümde
yaşlarla.
Seni görmeden gidersem kurt boğan kollarımın
çenberinde
Şu hertürlü mutlulukla dolu yusyuvarlak yer üzerinde
Bacakları kırılası yazgıya bin kez lanet olsun
İsterse şiirim unutuluşun katran denizinde boğulsun.

AMARİLLİS

Usunu başına devşir, Tirsis, yine çıktın Tirsis'likten,
Bir pul vermem şiirinden uzak bil ki sana ben.
Seni bütün öbür erkeklerden ayıran türkü
Şu sırada yadsımağa çalıştığın türküdür ki
İlk günden seni bende ışıtan ışığı yaktı
Seni bende bir ölümsüzlük gibi bıraktı.
Sen bende kaldın yirmi yıl düş değil, şaka değil,
Sevgi diye düşündüğümde senden başka değil
Şair bir erkek biçiminde karşıma dikilen.
Yirmi yıldır bunu belki bir benim bilen
Bir de biraz gevşek ağızlı o densiz Safo.
Biraz da övünmek huyumdan kaptı bu gizi o
Ne yazık saklayamadı bunu namusluca.
Tirsis gibi bir çoban olur da koskoca
Onun sevgisiyle hiç övünmez mi insan?
Benim elimden ne gelir sen bunca zaman bunu
anlamazsan?

TİRSİS

Kaç kez eşkiya keçilerimi sürdü götürdü
Bir damla süt bulamaz oldum bu yıllarca sürdü.
Aşık olmanın bin türlü yemişle süslü şöleni
Uzun yıllar sofrasından uzak tuttu beni.
Kırdı defnelerimi yabani tekelerin boynuzları
Tepindi durdu kırlarımda en huysuzları
Yanına varılamaz rodeo atlarının.
En güzelleri geçti önümden yaşayış tatlarının
Doludizgin bilinmeyen ufuklara doğru.
Meterlingue'in anlattığı mavi çocuklara doğru
Yepyeni gıcır gıcır umutlarla atıldım
Yine Arkadya'nın bir köşesinde kimsesiz kaldım.
Mahşere kaldı yeniden sürü sahibi olmak bize
Yine güç vereceğiz anlaşılan düşlerimize
Güzel Amarillis'i yine düşlerimizde sevip okşayacağız
Özlemin defne ormanında yapayalnız yaşayacağız.

1971 Haziran

TESTİLİS ÜSTÜNE EGLOG
TİRSİS

Bilmezsin ne yalnızım ne yalnız Testilis
Kırlarımdan göçtü göçeli Amarillis.
Sen olsun bana birkaç dağ sünbülü fırlatmasan
Cehennemden ayırtsız olurdu dağ, tepe, orman.
Açmakta sende de onu andıran birkaç kır çiçeği
Geliyor insanın yangınlı türküler söyleyeceği
Andıkça mutsuzluktan çalınmış yasak mutlulukları.

Her akşam lale bahçelerine benzeyen ufukları
Seyrederken artmakta yalnızlığım bütün bütüne.
Çevinice gözlerimi kaçak sevgilerden bir bahçe besleyen
düne
İki gözü iki çeşme her düşüncemin bir kez daha.
Kaçamak sevgilerden bir senfoni çalan mutluluğa
Acıklıdır, Testilis, böyle bel bağlayışım,
Amarillis'in ardınca için için ağlayışım.
Şiire bulamakta eski kaba saba aşk günlerini
Özlem derinleştikçe şiir almakta yerini
Böyle kuytularda ettiğim ah ile vahın.
Gümüş örümcek ağlariyle süslü sabahın
Bir uçsuz bucaksız tapınak gibi sessizliği
Artırınca boyluboyunca duyduğum kimsesizliği
Testilis, çiçek gülücüklüm, o zaman seni düşünürüm.
O zaman yine avunurum, yine özgürüm.
Hiç olmazsa sen bir avunma türküsü gibisin.
Kulaklarımda çınçın öttükçe körpe sesin
Vazgeçerim nemflere, nayadlara türkü yakmaktan
Sevgiye uzaktan uzağa şairce bakmaktan.
Ötesindesin sevmek tutkumun hemen birkaç adım.
Elle tutulabilen şiirine ne yazık doymadım.

Zor günler yaşamaktayız güzel Testilis,
Serin su başlarında yaşayan nergis
Elbette bilmez bizim ateşten çilemizi.
Kayalığa tırmananların yırtılır dizi
Dikenliklere saranların elleri kanar
Bugün bende de onlara benzer yaralar var.
Sen de bir kayalık kesildin bir başka kayalık
Nasıl kayar giderse ırmak yukarı alabalık
Böylece hep sana tırmanmakta düşüncelerim.

TESTİLİS

Öyle pek yüksekte sayılmaz benim yerim
Amarillis'e giden yol gibi kısa
Bana gelen yollar şu sendeki körlük olmasa.

TİRSİS

Düşürme yine usuma zavallı Amarillis'i
O ölümsüzlüğün düş olmuş kumral nergisi
İlaç olmaz bağrımı çatlatan susuzluğa.
Değirmene gürül gürül su akıtan oluğa
Benzese de onun bana düşündürdükleri
Altın aşk taşları değil artık döndürdükleri.
Benim özlemim yol almakta güçlü bir dişiye;

TESTİLİS

Hangi dağın sünbülü bu? sonra böyle neden
Şairce konuşursun dümdüz konuşmak varken?
Sözünden çok bakmalısın insanın gözüne sen.

TİRSİS

Çok şey söylemekteyse de gözler ne yazık
Artık yüreklendirmiyor beni açık açık.
İstiyorum ki elime değsin aşk, bana evet desin
Bana davranışiyle yürekli türküler söylesin.

TESTİLİS

Armut piş ağzıma düş, oh ne güzel düşünce.

TİRSİS

Ne hoş insan özlem bahçesini bölüşünce.
Mis gibi meşe yaprağı kokan ormanda geçerse hele bu
Bin yıllık bir aşkı fetheder insanoğlu
Birkaç değersiz dakikasında yayışının.

TESTIL IS

Ben severim safasını bir su başının
Sütlü incirle yapılmış teleme yerken.
Bütün orman kuşları hep birden öterken
Dertlerim ötüşüyor sanırım hep cıvıl cıvıl.
Neden boş bırakılmış almaz akıl
Kırlar güzel doğrusu alabildiğine.
Kalp inanır ıssızlıkta sevildiğine
Sanki aşıktır sana ordularca insan.

TİRSİS

Bunlar başka bir şey değil hüsnükuruntudan
Dudaklarını çilek gibi ağzımda ezmedikçe
Senin güzelliğini karış karış gezmedikçe
Artık hiçbir kuruntu beni aldatamaz.

TESTİLİS

Ne de iştahlısın, haydi ordan yaramaz
Beni yatar mı sandın Amarillis gibi bir tas ayrana
Bir külek yağ, bir tulum peynirle gelmeli bana.
Sanma ben Amarillis'i aşağı görüyorum?
Onun ardınca koskoca bir acı götürüyorum
İnsanoğlunun gidip dönmeyeceği yere.
Yıllarca onun ana bağrından içtiğim sevgilere
Ben bir küçük karşılık olsun veremeden gitti
Ak saçların güzelliğini göremeden gitti.

TİRSİS

Yaş mı getirmek istiyorsun gözlerimden zorla
Neden dikildin karşıma yavuz acılarla
Ben senden hoş birkaç dağ sünbülü dilenirken?
Nedir bilir misin o bir kucak kemikle giden?
Sıcacık bir şeyler vardı onda şiir gibi yaz gibi
Bakma öyle yüzüme bön bön anlamaz gibi.
Değildi o elbet senden daha civelek, daha güzel
Ancak, aç bir çobana gizlice ederken el
Güzellerin güzeliydi o senden de civelekti
Aşık sanki onu bir bardak su gibi içecekti.

TESTİLİS

Amarillis'i övüp durmanı sanma kıskanıyorum
O gitti gideli ben de gizli bir sıtmayla yanıyorum
Acılarım diken diken bağrıma saplanıyor,
İçimde bilmediğim bir nazikçe yerlerim kanıyor
Boğuyor beni onu andıkça zalim hıçkırıklar.
Bekliyorum her gün sanki bir yerlerden çıkar
Birdenbire beliriverir şu genç yaşımda.
Yaşlandım onun gidişiyle şu genç yaşımda.
Anamı yitirdim çok küçükten ana bildim onu
Kokladım uzun yıllar şefkat gülleri açmış koynunu,
Bundan daha zor günlerde etti bana analık.
Bir dilim ekmek, çiroz denen bir kurutulmuş balık
Bir ot yatak, buz gibi bir ev her şeyimizdi
Yine de duygularımız çitilenmiş çamaşırlar gibi temizdi.

TİRSİS

Ovada gölgeler uzuyor, akşam olmakta
Yalnızlık şakıyan bir akşam daha bana sokulmakta
Ağıla yaklaşmakta keçilerimin çıngırakları
Şiirle, düşle, türküyle, defneyle süslü.
O eski tatlı yalnızlık, o bol göğüslü
Sıcacık, elle tutulur unutulmaz anı
Bir kızgın karanfil kokusuyla yakmakta kanı.
Bu da insanı oburca sevişmeye doğru itmekte
Anılardan boşuna eflatun dumanlar tütmekte.

TESTİLİS

Ne gereği vardı bu işi bunca uzatmanın?
Bir külek yağdır karşılığı sarılıp yatmanın.
Zaman çok kısa, gammazlar çok, yaşayış çok dar.
Gizler ikimizi kem gözlerden şu taflanlar.
Haydi çabuk, az söz, az şiir, daha çok yürek
Bilirim, o da yaşlı bir çobanda bulunmaz pek.



KAPAK DÜZENİ : NEZİH DANYAL